

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

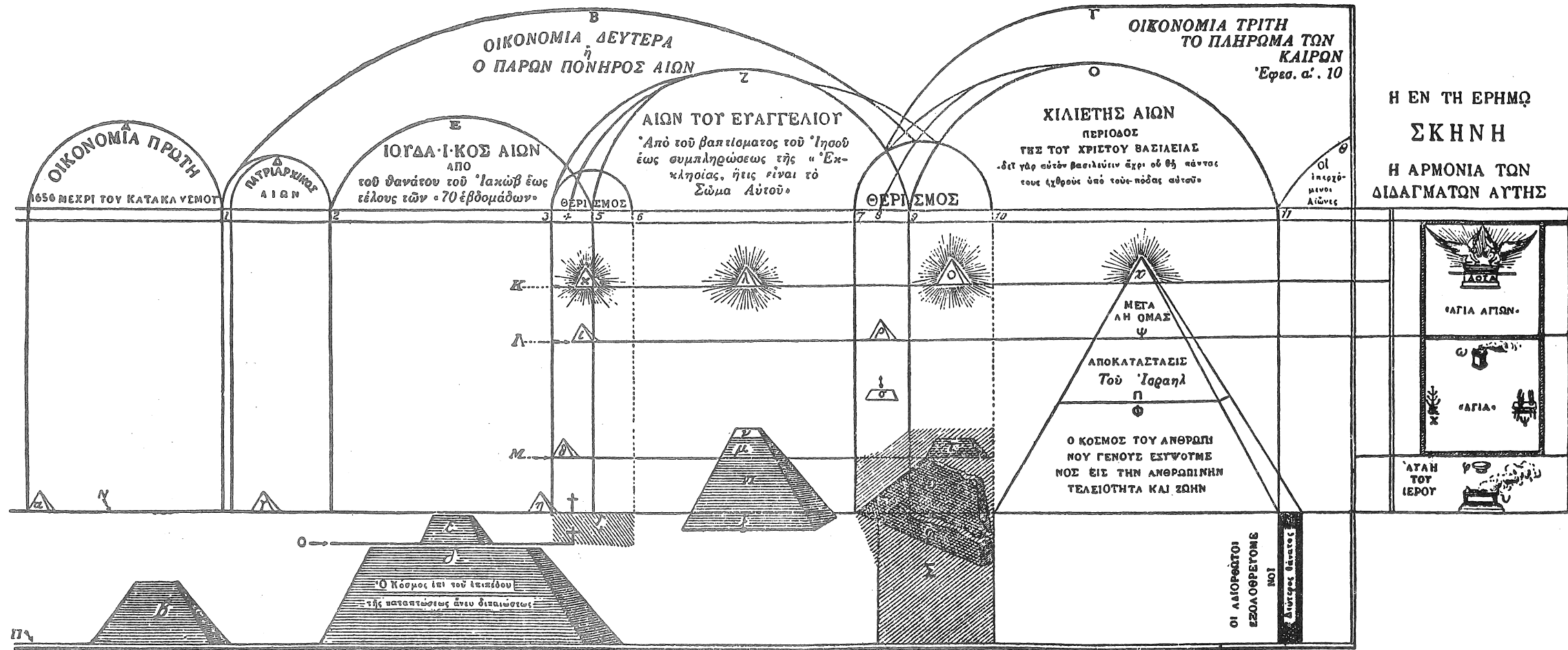
ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΤΩΝΤΟΣ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οἱ Αἰῶνες. — Οἱ Θεριόμοι. — Ἐπίπεδα πραγματικῆς καὶ λογιζομένης στάσεως. — Ἡ πορεία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἡ πορεία τῆς ζωῆς τῶν ὁπαδῶν Αὐτοῦ. — Τρεῖς τάξεις ἐν τῇ ὀνομαστικῇ Ἑκκλησίᾳ. — Χωρισμὸς ἐν τῷ Θεριόμῳ — Ἡ κεχωρισμένη τάξις δοξαζομένη — Ἡ τῆς μεγάλης θλίψεως τάξις. — Τὰ ζιζάνια καίόμενα. — Ὁ κόσμος εὐλογούμενος. — Ἡ ἑκβασις ἐνδοξος.

Ὡς προμετωπίδα τοῦ παρόντος τόμου παρέχομεν σχεδίου-γραμμά τι παριστῶν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ἀπεβλέψαμεν διὰ τούτου νὰ βοηθήσωμεν τὸν νοῦν, διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, πρὸς κατανόησιν μέρους τοῦ προοδευτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν προαγωγικῶν διαβημάτων, ἅτινα δέον νὰ ληφθῶσι παρὰ πάντων οἵτινες ἀποβλέπωσι ν' ἀφικθῶσι ποτε εἰς τὴν πλήρη «ἀλλαγὴν» ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εἰς τὴν θείαν φύσιν.

Ἐν πρώτοις, παρέχομεν σχεδιογράφημά τι τῶν τριῶν μεγάλων οἰκονομιῶν, Α, Β, Γ, — τῆς πρώτης τούτων Α, διαρκούσης ἀπὸ τῆς τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίας μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ. Τῆς δευτέρας Β, ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Χιλιετοῦς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας, εἰς τὴν δευτέραν Αὐτοῦ παρουσίαν, καὶ τῆς τρίτης, ἢ «Τῆς Οἰκονομίας τοῦ Πληρώματος τῶν Καιρῶν», Γ, διαρκούσης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ βασιλείας δι' ὅλων τῶν «ἐπερχομένων αἰώνων». (Ἐφεσ. α'. 10. β'. 7). Τῶν τριῶν μεγάλων τούτων οἰκονομιῶν συγχρόως γίνεται μνηεὶα ἐν ταῖς Γραφαῖς. Ἡ Α. καλεῖται «ὁ τότε ὑπάρχων κόσμος». Ἡ Β. ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὀνομάζεται «ὁ παρὼν κόσμος ἢ αἰὼν», ὑπὸ τοῦ Πέτρου «ὁ νῦν κόσμος» «οἱ νῦν οὐρανοὶ καὶ γῆ». Ἡ Γ. ὀνομάζεται «κόσμος ἢ αἰὼν ὁ μέλλων, ἐν ᾧ δικαιοσύνη κατοικεῖ», ἐν συμπαραβολῇ πρὸς τὸν παρόντα πονηρὸν αἰῶνα. Ἦδη κυριαρχεῖ

“ΓΡΑΨΟΝ ΤΗΝ ΟΡΑΣΙΝ, ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΟΝ ΑΥΤΗΝ ΕΠΙ ΠΙΝΑΚΙΔΙΩΝ, ΩΣΤΕ ΕΥΧΕΡΩΣ ΝΑ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΗ ΤΙΣ ΤΑΥΤΗΝ,,
 ‘Αδδακούμ. β’. 2.

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Παριστῶν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ὅπως φέρη εἰς τὴν δόξαν πολλοὺς υἱούς, καὶ τὴν πρόθεσιν Αὐτοῦ — ἵνα «εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσῃ τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς — ἐν Αὐτῷ». Έφεσ. α'. 10.

τὸ κακὸν καὶ οἱ δίκαιοι ὑποφέρουσιν, ἐνῶ ἐν τῷ ἐπερχομένῳ αἰῶνι, ἡ τάξις αὕτη θὰ ἀντιστραφῇ: ἡ δικαιοσύνη θέλει βασιλεύει, καὶ οἱ κακοποιοὶ θὰ ὑποφέρωσι, καὶ ἐπὶ τέλους ἅπαν τὸ κακὸν θέλει ἐξολοθρευθῇ.

Ἐν ἐκάστη τῶν τριῶν τούτων μεγάλων Οἰκονομιῶν, ἐποχῶν ἢ «αἰώνων» τὸ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σχέδιον τοῦ Θεοῦ κέκτηται διακριτικὴν τινα καὶ ὅλως ἰδιαιτέραν ὑποτύπωσιν. Ἐν τούτοις ἐκάστη τούτων δὲν εἶναι εἰμὴ μέρος τοῦ ἐνὸς μεγάλου σχεδίου, τὸ ὁποῖον, συμπληρούμενον, θὰ καταδείξῃ τὴν θείαν σοφίαν, — καίτοι τὰ μέρη ταῦτα, κεχωρισμένως ἐξεταζόμενα, δὲν καταδεικνύουσι τὸν βαθὺν αὐτῶν σκοπόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρῶτος «αἰὼν» («οὐρανοὶ καὶ γῆ», ἡ τότε τάξις τῶν πραγμάτων) παρῆλθεν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔπεται ὅτι ἡ τάξις ἐκείνη ἀνάγκη νὰ ὑπῆρξε διάφορος τῆς τοῦ «παρόντος πονηροῦ αἰῶνος», τοῦ ὁποίου, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν, ὁ Διάβολος εἶναι ὁ ἄρχων αὐτοῦ ἐπομένως ὁ ἄρχων τοῦ παρόντος πονηροῦ αἰῶνος, δὲν εἶναι ὁ ἄρχων τοῦ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὑπάρχοντος κόσμου, ἡ (αἰῶνος) καίτοι δὲν διετέλει οὐδὲ τότε ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροῆς. Πλείστα ὅσα Γραφικὰ χωρία ἐπιρρίπτουσι φῶς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πολιτείαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου ἐκείνου, καὶ παρέχουσιν οὕτω σαφῆ ἀποκάλυψιν τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ ὡς ἐνὸς ὅλου. Ἡ διὰ τούτων ὑποδηλουμένη ἰδέα εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος «αἰὼν», ἡ ἢ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ οἰκονομία, διετέλει ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐδικτὴν λειτουργίαν τῶν ἀγγέλων, εἰς οὓς ἐπετράπη νὰ δοκιμάσωσι τί ἠδύναντο νὰ πράξωσι πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ πεπτωκότος καὶ ἐκπεφυλισμένου γένους. Ἀναμφιβόλως, μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ Θεοῦ, οὗτοι ἐνεδιαφέροντο νὰ ἀποπειραθῶσι ταύτην, καθότι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν κατεδείχθη διὰ τῶν αἰῶνων καὶ τῶν ἀλλαλαγμῶν τῆς χαρᾶς ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς δημιουργίας. (Ἰωβ. λη'. 7). Τὸ ὅτι οἱ ἄγγελοι διετέλουν οἱ ἐπιτετραμμένοι καὶ ἀνεπιτυχεῖς ἄρχοντες τῆς πρώτης ἐκείνης ἐποχῆς δὲν ὑποδηλοῦται μόνον ἐξ ὧν τῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν περίοδον ἐκείνην ἀναφερομένων, ἀλλὰ δύναται λογικῶς νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ Ἀποστόλου ὅταν,

παραβάλλον οὗτος τὴν παροῦσαν οἰκονομίαν πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν καὶ τὴν μέλλουσαν, λέγει ('Εβρ. β' 5). «Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν». Οὐχί· αὕτη μέλλει νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τῶν συγκληρονόμων Αὐτοῦ· καὶ ἐπομένως δὲν θὰ εἶναι μόνον μᾶλλον δικαιοτέρα διακυβέρνησις τῆς τοῦ «παρόντος πονηροῦ αἰῶνος», ἀλλὰ θέλει εἶσθαι μᾶλλον ἐπιτυχεστέρα τῆς τοῦ πρώτου αἰῶνος ἢ οἰκονομίας, τῆς ὑπὸ τὴν «διακυβέρνησιν τῶν ἀγγέλων», τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἀναμόρφωσιν τοῦ γένους ἡμῶν ἀνικανότης ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων ἐμεγαλυνθῇ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὁ Θεὸς, ἐν τῇ ὁργῇ καὶ τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει, ἐξωλόθρευσε διὰ κατακλυσμοῦ ἅπαν τὸ τότε ζῶν γένος, ἐξαιρέσει ὁκτὼ προσώπων μόνον—Γενσ. ζ'. 13.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ «παρόντος πονηροῦ αἰῶνος» εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἑαυτοῦ διακυβέρνησιν· ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς πτώσεως διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ, τοῦ «ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου», κατὰ τῶν κρυφίων τεχνασμάτων καὶ μηχανορραφῶν τοῦ ὁποίου εἰς μάτην ἠγωνίσθη ἐν ταῖς προσπαθείαις του ὅπως αὐτοδιοικηθῇ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς αὐτῆς περιόδου, ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ μέχρι τοῦ παρόντος καιροῦ. Ἡ ἀποπειραθεῖσα αὕτη βασιλεῖα τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὸν Σατανᾶν μέλλει νὰ λήξῃ ἐν τῷ καιρῷ τῆς μεγάλης θλίψεως, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισέ ποτε ὁ κόσμος. Οὕτω δὲ θέλει ἀποδειχθῇ ἡ ματαιότης, οὐχὶ μόνον τῆς ἀγγελικῆς δυνάμεως πρὸς διάσωσιν τοῦ γένους, ἀλλ' ἐπίσης ἡ ματαιότης τῶν ἰδίων τοῦ ἀνθρώπου προσπαθειῶν ὅπως ἀφικθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς εὐχάριστον καὶ ἱκανοποιητικὴν κατάστασιν.

Ἡ δευτέρα τῶν μεγάλων τούτων οἰκονομιῶν, Β, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν διακριτικῶν αἰώνων, ἕκαστος τῶν ὁποίων, ὡς προϋποθα βαθμῖς, ἀγεί πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὰ πρόσω ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ σχεδίῳ.

Ὁ Αἰὼν Α εἶναι ἐκεῖνος καθ' ὃν αἱ εἰδικαὶ τοῦ Θεοῦ ληροδοσίαι, οὕτως ἐπεῖν, ἐπῆρξαν μετὰ τοιούτων πατριαρχῶν οἱ οἱ Ἀβραάμ, Ἰσὰκ καὶ Ἰακώβ.

Ὁ Αἰὼν Ε' εἶναι ὁ Ἰσραηλιτικὸς αἰὼν, ἡ ἢ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβ ἐπακολουθήσασα περίοδος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐπολιτεύθη πρὸς πάντας τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ μὲ ὅλως εἰδικὴν μέριμναν, θεωρήσας αὐτοὺς ὡς «λαὸν Του». Πρὸς αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἔδειξεν εἰδικὰς εὐνοίας, καὶ διεκήρυξεν αὐτοῖς διὰ «Ἐσθᾶς μόνον» ἐγνωρίσα (ἀνεγνώρισα μὲ εὐνοίαν) ἐκ πάντων τῶν γενῶν τῆς γῆς» (Ἄμώς γ'. 2). Οὗτοι, ὡς ἔθνος, ἦσαν τύπος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, «τοῦ ἁγίου ἔθνους, τοῦ περιουσίου λαοῦ». Αἱ πρὸς αὐτοὺς γενόμεναι ὑποσχέσεις ἦσαν ἀντίτυπα τῶν «καλητέρων ὑποσχέσεων», αἵτινες ἐδόθησαν εἰς ἡμᾶς. Ἡ ὁδοιπορία αὐτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου πρὸς τὴν γῆν τῆς ἑπαγγελίας ἦτο τύπος τῆς ἡμετέρας ὁδοιπορίας διὰ τῆς ἐρήμου τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν οὐρανίαν Χαναάν. Αἱ θυσίαι αὐτῶν ἰδικαλοῦν αὐτοὺς τυπικῶς, οὐχὶ πραγματικῶς, διότι ἀδύνατον τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τράγων νὰ ἀφαιρῇ ἁμαρτίας (Ἐβρ. ι'. 4). Ἄλλ' ἐν τῷ Αἰῶνι τοῦ Εὐαγγελίου, Ζ, ἔχομεν τὰς «καλητέρας θυσίας», αἱ ὁποῖαι κάμνουσιν ἐξίλασμον διὰ τὰς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔχομεν τὸ βασιλικὸν ἱερατεῖον, — «βασιλεῖον ἱεράτευμα», — τὸ ἀποτελούμενον ἐκ πάντων ἐκείνων, οἵτινες προσφέρουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Θεὸν «θυσίας ζώσας», ἁγίας καὶ εὐαρέστους, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ὁ ἀρχηγός, ἡ «Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν» (Ἐβρ. γ'. 1). Ἐν τῷ Αἰῶνι τοῦ Εὐαγγελίου εὐρίσκομεν τὰς πραγματικότητας, τῶν ὁποίων, αἱ λατρεῖαι καὶ διατάξεις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, καὶ ὁ αἰὼν αὐτός, ἦσαν σκιαί. Ἐβρ. ι'. 1.

Ὁ Αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου, Ζ, εἶναι ἡ περίοδος καθ' ἣν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καλεῖται ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ διὰ πίστεως δείκνυνται αὐτῷ ὁ στέφανος τῆς ζωῆς, καὶ αἱ μέγιστα καὶ πολῦτιμοι ἐπαγγελίαι, διὰ τῶν ὁποίων (ἐν ὑπακοῇ πρὸς τὴν κλήσιν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις ταύτης) θὰ δυνηθῶσιν οὗτοι νὰ γείνωσι κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως (Β' Πέτρ. α'. 4). Τὸ κακὸν ἐπιτρέπεται εἰσεῖν νὰ βασιλεύῃ ἡ ἐπικυριαρχῇ τοῦ κόσμου, ἵνα, διὰ τῆς πρὸς τὸ κακὸν ἐποφῆς των, δοκιμασθῶσι καὶ καταδειχθῇ ἐὰν οὗτοι εἰσι πρόθυμοι νὰ παραχωρήσωσι τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μετ' ὅλων τῶν προνομιῶν καὶ

εὐλογιῶν, ὥς θυσίαν ζῶσαν, συμμορφούμενοι πρὸς τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως κριθῶσιν. ἄξιοι νὰ γείνωσιν ὅμοιοι μετ' αὐτὸν ἐν τῇ Ἀναστάσει—Ψαλμ. ιζ'. 15.

Ἡ Τρίτη μεγάλη οἰκονομία, Γ, μέλλει νὰ ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν αἰώνων, — «τῶν ἐπερχομένων Αἰώνων» ὁ πρῶτος τούτων, ὁ αἰὼν τῆς Χιλιετηρίδος, Ο, εἶναι ὁ μόνος περὶ τοῦ ὁποίου ἔχομεν ὠρισμένας πληροφορίας. Εἶναι τὰ χίλια ἔτη, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς θέλει βασιλεύει ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ εὐλογήσει οὕτω πάντα τὰ γένη τῆς γῆς, φέρων εἰς πέρας τὴν «ἀποκατάστασιν πάντων τῶν ἀπ' αἰώνων λαληθέντων διὰ στόματος τῶν ἁγίων προφητῶν» (Πράξ. γ' 19-21). Κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον, ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος θέλουσι διὰ παντὸς ἐξαλειφθῇ· διότι «δεῖ τὸν Χριστὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ θῇ πάντα τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ . . . ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος» — ὁ Ἀδαμιαῖος θάνατος. (Α. Κορινθ. ιε'. 25, 26.) Αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ μεγάλη περίοδος τῆς ἀνακαινίσεως Ἡ Ἐκκλησία, ἡ νύμφη Αὐτοῦ, τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, θέλει εἶσθαι ἡνωμένη μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἐκείνῃ ὡς Αὐτὸς ὑπεσχέθη, εἰπὼν, «Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς καὶ ἔγωγε ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ Αὐτοῦ» — Ἀποκλ. γ' 21.

Οἱ «ἐπερχόμενοι Αἰῶνες», Θ, οἱ μέλλοντες νὰ διαδεχθῶσι τὴν μεγάλην τῆς ἀνακαινίσεως περίοδον, μέλλουσι νὰ εἶναι αἰῶνες τελειότητος, μακαριότητος καὶ εὐτυχίας· ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἔργον τῶν αἰώνων τούτων αἱ Γραφαὶ τηροῦσι σιωπὴν. Εἶναι ἀρκετὸν δι' ἡμᾶς νὰ γνωρίζωμεν ἤδη, ὅτι οὗτο θέλουσιν εἶσθαι αἰῶνες δόξης καὶ μακαριότητος ὑπὸ τὴν θείαν ἐυμένειαν.

Ἐκάστη τῶν οἰκονομιῶν τούτων ἔχει τὰς διακριτικὰς αὐτῆς ἐποχάς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου αὐτῆς, καὶ ἐκάστη καταλήγει εἰς θερισμόν, καταδεικνύοντα τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Ὁ κατὰ τὸ τέρας τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ αἰῶνος θερισμὸς ἦν περίοδος ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, διαρκέσασα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ, ὁπότε ἐχρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος (Πράξ. ι'.

37,38), 29 M. X., μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, 70 M. X. Κατὰ τὸν θερισμὸν αὐτὸν ὁ Ἰσραηλιτικὸς αἰὼν ἔληξε, καὶ ἤρχισεν ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς παρίσταται ἐν τῷ διαγράμματι.

Ὁ Ἰσραηλιτικὸς αἰὼν ἔληξεν ἐν μέτρῳ ὁπόταν, ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκ τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν διακονίας του, ἀπέρριψε τὸ ἔθνος ἐκεῖνο εἰπὼν, « Ἴδού ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν » (Ματθ γγ'. 38). Ἐν τούτοις, εὐνοιά τις ἐξηκολούθησε παρεχομένη εἰς αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τρία καὶ ἡμισυ ἐτη μετὰ τοῦτο, περιορισθείσης εἰς αὐτοὺς ἀποκλειστικῶς τῆς κλήσεως τοῦ Εὐαγγελίου, συμφώνως πρὸς τὴν διακήρυξιν τοῦ προφήτου (Δανιήλ. θ'. 24,-27) περὶ ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων (ἐτῶν) εὐνοίας πρὸς αὐτοὺς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας τῶν ὁποίων ὁ Μεσσίας ἤθελεν ἐκκοπεῖ (ἀποθάνει) πλὴν οὐχὶ δι' ἑαυτὸν « Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε [οὐχὶ δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ] διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν », καὶ ἔκαμεν οὕτω νὰ παύσῃ ἡ θυσία καὶ ἡ προσφορὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδομάδος — τρία καὶ ἡμισυ ἐτη πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς διαθήκης τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων τῆς Ἰουδαϊκῆς χάριτος. Ὅποταν ἡ ἀληθῆς θυσία ἐξετελέσθῃ, φυσικῶ τῷ λόγῳ, αἱ τυπικαὶ τοιαῦται δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναγνωρίζωνται ἐπὶ μακρότερον χρόνον παρὰ τοῦ Ἰεχωβᾶ.

Κατὰ εὐρύτεραν ἔννοιαν, λοιπόν, ὁ Ἰσραηλιτικὸς ἐκεῖνος αἰὼν ἔκλεισε μὲ τὸ τέλος τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐβδομάδος, ἢ τῶν τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν μετὰ τὴν σταύρωσιν — μετὰ τὴν ὁποίαν τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς ἐπίσης, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Κορνήλιου. (Πράξ. ι', 45) Τοῦτο ἐτερματίσθη τὸν αἰῶνα αὐτῶν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐκκλησίαν εὐνοίαν καὶ ἀναγνώρισιν ταύτης παρὰ Θεοῦ· ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ αὐτῶν ὑπόστασις ἐτερματίσθη ἐν τῷ χρόνῳ τῆς μεγάλης θλίψεως ἧτις ἐπηκολούθησε.

Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ ἔσχε τὴν ἀρχὴν τοῦ ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶναι ἡ κλήσις, ἀνάπτυξις καὶ δοκιμασία τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ — Κεφαλῆς καὶ σώματος. Αὕτη εἶναι ἡ οἰκοκομία τοῦ Πνεύματος. Ἐντεῦθεν, ἠρμόζει νὰ εἴπωμεν

δὲ ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου ἤρξατο μὲ τὴν κρίσιν τοῦ Ἰησοῦ «Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ δυνάμει» (Πράξ. ι'. 38 Λουκ. γ'. 22 δ'. 1, 18) ἐν τῷ βαπτίσματι. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ σῶμα Αὐτοῦ, οὗτος ἤρξατο τρία καὶ ἥμισυ ἔτη βραδύτερον.

Θερισμός τις ἀποτελεῖ ὡσαύτως τὸ τέλος τῆς περιόδου τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου συνάντησις τις δύο αἰώνων πάλιν λαμβάνει χώραν—τοῦ μὲν Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος λήγοντος, τοῦ δὲ αἰῶνος τῆς Ἀποκαταστάσεως ἢ Χιλιετοῦς αἰῶνος ἀρχομένου. Ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου κλείει κατὰ διαστήματα, ὡς συνέβη μὲ τὸ ὑπόδειγμα ἢ τὴν «οικίαν» τούτου, τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα. Ὡς τότε τὰ πρῶτα ἐπὶ ἔτη τοῦ θερισμοῦ καθιερώθησαν κατὰ εἰδικήν τινα σημασίαν ὡς ἔργον ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ διὰ τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, καὶ ὑπῆρξαν ἔτη εὐνοίας ἢ χάριτος, οὕτως ἐνταῦθα εὐρίσκομεν ἐπὶ ἔτη ὁμοίως ὑποδηλούμενα, καὶ τὴν αὐτὴν σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μέλλοντα νὰ συνοδευθῶσιν ὑπὸ περιόδου θλίψεως («πυρρός») ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὡς ποινῆς διὰ τὴν ἀσέβειαν, καὶ παρασκευῆς διὰ τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης—περὶ ἧς πλείονα μετὰ ταῦτα.

Η ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Κ, Α, Μ, Ν, Ο, Π, ἕκαστον τούτων ἐκπροσωπεῖ διάφορόν τι ἐπίπεδον· Ν, εἶναι τὸ ἐπίπεδον τῆς τελείας ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Ἀδὰμ διετέλει εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτὸ πρὶν ἁμαρτήσῃ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σιγμῆς τῆς παρακοῆς ἐξέπεσεν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς διαφθορᾶς ἢ τῆς ἁμαρτίας, τὸ Π, ἐν τῷ ὁποίῳ γεννῶνται πάντες οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ. Τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν «πλατείαν δόξιν», ἥτις ἄγει εἰς τὴν ἀπώλειαν. Τὸ Ο ἐκπροσωπεῖ τὸ ἐπίπεδον τῆς τυπικῆς δικαιοσύσεως, τῆς λογιζομένης ὡς ἐπιτελουμένης διὰ τῶν θυσιῶν τοῦ νόμου· ἀλλ' ἡ τοιαύτη δὲν ἦτο πραγματικὴ τελειότης, διότι «ὁ νόμος οὐδὲν ἐτελείωσεν» — Ἐβρ. ζ'. 19.

Τὸ ἐπίπεδον Ν ἐκπροσωπεῖ οὐχὶ μόνον τὴν ἀνθρωπίνην^ν

^ν Τὸ εἰς τὴν βάσιν τοῦ σχεδιαγράμματος. Σ. Μ.

τελειότητα ὡς κατεῖχε ποτε ταύτην ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ, ἀλλ' ἐπίσης τὴν στάσιν ὅλων τῶν δεδικαιωμένων προσώπων. «Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν κατὰ τὰς Γραφάς» — κατὰ συνέπειαν, ὅθεν, πάντες οἱ ἐν Χριστῷ πιστοὶ — πάντες ὅσοι ἀπεδέχθησαν τὸ τέλειον καὶ τετελεσμένον Αὐτοῦ ἔργον ὡς τὸ καθιστῶν αὐτοὺς δικαίους — λογίζονται παρὰ Θεοῦ, διὰ πίστεως, ὡς δεδικαιωμένοι, ὡς ἐὰν ἦσαν τέλειοι ἄνθρωποι, ὡς μηδέποτε διατελέσαντες ἁμαρτωλοί. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, πάντες ὅσοι ἀπεδέχθησαν τὸν Χριστὸν ὡς Λυτρωτὴν αὐτῶν, διατελοῦσιν ἐκτιμητικῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, Ν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀφετηρία, ἀφ' ἧς ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεόν, ἢ νὰ ἔχῃ οἰανδήποτε μετ' Αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν. Πάντας τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τούτου ὁ Θεὸς καλεῖ υἱούς — ἀνθρωπίνους υἱούς. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὁ Ἀδάμ ἦτο υἱὸς Θεοῦ (Λουκ. γ. 38) καὶ εἶχε μετὰ τοῦ Θεοῦ συγκοινωνίαν πρὶν παρακούσῃ. Πάντες οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ τετελεσμένον ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λογαριάζονται ἢ ἐκτιμῶνται ὡς ἐπανελθόντες εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀγνότητα, καὶ συνεπῶς ἔχουσι κοινωνίαν ἢ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Θεὸς ἔκαμεν εἰδικὴν τινα προσφορὰν πρὸς τοὺς δεδικαιωμένους ἀνθρώπους, εἰπὼν αὐτοῖς ὅτι, ὑπὸ τινος ὅρου, θὰ ἠδύναντο οὗτοι νὰ ὑποστῶσι μεταβολὴν φύσεως, ὅπως οὕτως παύσωσιν ὄντες γῆϊναι, ἀνθρώπιναι ὑποστάσεις, καὶ γείνωσιν οὐράνιαι πνευματικαὶ τοιαῦται, ὡς ὁ Χριστὸς, ὁ Λυτρωτὴς αὐτῶν. Τινές τῶν πιστῶν — τῶν δεδικαιωμένων — διατελοῦσιν ἱκανοποιημένοι μὲ τὴν χαρὰν καὶ εἰρήνην ἐκείνην, ἣν ἔχουσι διὰ πίστεως, ἐν τῇ συγχωρήσει τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁμαρτιῶν, καὶ οὕτω δὲν παρέχουσι προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν τὴν καλοῦσαν αὐτοὺς νὰ ἀνέλθωσιν ὑψηλότερον. Ἄλλοι, κινούμενοι ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὡς αὕτη καταδείκνυται ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν ἀντιλύτρω, καὶ αἰσθανόμενοι ὅτι δὲν εἶναι κύριοι ἐαυτῶν, ὡς ἀγορασθέντες διὰ τιμῆς, λέγουσι, «Κύριε, τί θέλεις νὰ κάμω»; Οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι τὴν ἀπάν-

τησιν τοῦ Κυρίου, μέσω τοῦ Παύλου, λέγοντος, «Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραστήσαι τὰ σώματα ὑμῶν **θυσίαν ζῶσαν ἁγίαν τῷ Θεῷ, εὐάρεστον τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν**» (Ρωμ. ιβ'. 1.) Τί ἐννοεῖ ὁ Ἀπόστολος οὕτω παρακινῶν ἡμᾶς νὰ παραστήσωμεν ἑαυτοὺς **θυσίας ζώσας**; Ἐννοεῖ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀφιερῶσωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ **πᾶσαν δύναμιν καὶ πᾶν προσὸν τὰ ὁποῖα ἔχομεν**, ὥστε, τοῦ λοιποῦ, νὰ μὴ ζῶμεν πλέον διὰ τὸ ἐγώ, οὔτε διὰ τοὺς φίλους, οὔτε διὰ τὴν οἰκογένειαν, οὔδὲ διὰ τὸν κόσμον, οὔδὲ δι' οὐδὲν ἄλλο, ἀλλὰ δι' Αὐτόν, καὶ ἐν τῇ μεθ' ὑπακοῆς ὑπηρεσίᾳ Ἐκείνου, ὅστις ἠγόρασεν ἡμᾶς διὰ τοῦ πολυτίμου Αὐτοῦ αἵματος.

Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν ἀπεδέχετο ἀτελεῖς καὶ ἐλαττωματικὰς τυτικὰς θυσίας, καὶ ἀφοῦ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν ἁμαρτωλοί, διὰ τοῦ Ἀδάμ, **δυνάμεθα νὰ γείνωμεν εὐπρόσδεκτοι θυσῖαι**; Ὁ Παῦλος δεικνύει ὅτι διότι εἴμεθα ἅγιοι καὶ μένον, διὰ τοῦτο γινώμεθα θυσῖαι εὐπρόσδεκτοι. Δὲν εἴμεθα ἅγιοι καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις δὲν ἐγνώριζεν ἁμαρτίαν, διότι καταγόμεθα ἐκ τοῦ καταδεδικασμένου γένους· οὔτε ἐπίσης διότι ἐπετύχομεν τελείως τὴν ἀφίξιν μας εἰς τελειότητα διαγωγῆς, διότι δὲν λογαριάζομεν ὅτι ἀφίχθημεν εἰς τὴν τελειότητα ἐκείνην, εἰς ἣν καλούμεθα. Ἄλλ' ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον εἰς (εὐθραυστα καὶ διεργωγῶτα) γῆϊνα σκεύη, ἵνα ἡ δόξα τῆς ἀπολύτου ἡμῶν τελειότητος φανῇ ὅτι εἶναι ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἰδίας ἡμῶν ἱκανότητος. Ἄλλ' ὁ ἁγιασμός ἡμῶν καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ἀποδοχὴ ἡμῶν ὡς θυσιῶν, ἀπορρέει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Θεὸς ἐδικαίωσεν ἡμᾶς ὥστε ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, διὰ τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν γενομένην **θυσίαν τοῦ Χριστοῦ**.

Ὅσοι ἐκτιμῶσι καὶ ὑπακούουσιν εἰς τὴν κλήσιν ταύτην χαίρουσι νὰ κριθῶσιν ἄξιοι ὅπως ὑποστῶσιν ὀνειδισμόν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς τὰ βλεπόμενα, ἀλλ' εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα—εἰς τὸ «**στέφανον τῆς ζωῆς**»—«**τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**» καὶ «**τὴν δόξαν τὴν μέλλουσαν ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν ἡμῖν**». Οὗτοι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀφιερώσεως ἑαυτῶν εἰς τὸν Θεόν,

δὲν λογαριάζονται ἐπὶ πλέον ὥς ἄνθρωποι, ἀλλ' ὥς ἐκ Θεοῦ γεννηθέντες διὰ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας—οὐχὶ πλέον ἀνθρώπινα, ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ ὥς πνευματικὰ τέκνα. Διατελοῦσι δὲ τόρα ἐν βῆμα πλησιέστερον τοῦ βραβείου· ἢ ὅτε τὸ πρῶτον ἐπίστευσαν. Ἄλλ' ἡ πνευματικὴ αὐτῶν ὑπόστασις τυγχάνει εἰσέτι ἀτελής· ἐκυήθησαν μόνον, ἀλλὰ δὲν ἐγεννήθησαν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ Πνεύματος· ἐφίστανται ὥς ἐμβρυώδη πνευματικὰ τέκνα, ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Μ—τοῦ ἐπιπέδου τῆς πνευματικῆς ἀποκνήσεως. Διότι ἀποκνηθέντες ἐκ τοῦ Πνεύματος, δὲν λογίζονται πλέον ὥς ἀνθρώπινοι, ἀλλ' ὥς πνευματικοί· διότι τὴν ποτε ἰδικήν των ἀνθρωπίνην φύσιν, τὴν ποτε δικαιοθεύσαν, παρεχώρησαν ἤδη καὶ λογαριάζουσιν αὐτὴν νεκράν—θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑποδεκτὴν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ. Οὗτοί εἰσιν ἤδη νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· τὰ ἀρχαῖα (αἱ ἀνθρώπιναί ἐλπίδες, ἐπιθυμίαι καὶ φιλοδοξίαι) παρῆλθον, τὰ πάντα ἔγειναν νέα. «Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστέ ἐν σαρκὶ ἀλλὰ ἐν πνεύματι, εἶπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. (Β. Κορθ. ε'. 17. Ρωμ. η'. 9) Ἐὰν ἀπεκνήθητε ἐκ τοῦ Πνεύματος, ἀπεθάνετε (ὥς ἀνθρώπιναί ὑποστάσεις), καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ».

Τὸ ἐπίπεδον Α ἐκπροσωπεῖ τὴν κατάστασιν τῶν τελευτῶν πνευματικῶν ὄντων· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀφικθῇ τις εἰς τὸ ἐπίπεδον Α, οἱ ὅροι τῆς διαθήκης ἡμῶν δέον νὰ ἐκπληρωθῶσι. Τὸ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς διαθήκην μετὰ τοῦ Θεοῦ ὅπως ὤμεν νεκροὶ ὥς πρὸς πάντα τὰ ἀνθρώπινα εἶναι ἐν ζήτημα, καὶ ἄλλο ζήτημα εἶναι τὸ νὰ ἐκπληρώμεν τὴν διαθήκην ταύτην καθ' ὅλον τὸ ἐπὶ τῆς γῆς στάδιόν μας—κρατοῦντες τὸ σῶμα ἡμῶν «δεδαμασμένον» (νεκρόν), τηροῦντες τὴν θέλησιν ἡμῶν ἀφανῆ, καὶ ἐκτελοῦντες μόνον τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἡ εἰς τὸ ἐπίπεδον Α εἰσόδος καλεῖται γέννησις, ἢ ἡ πλήρης εἰς τὴν ζωὴν εἰσόδος ἡμῶν ὥς πνευματικῶν ὑπάρξεων. Ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦτο ὅποταν περισυλλεγῇ (ἐκλεγῇ) ἐκ τοῦ κόσμου ἐν τῷ «θερισμῷ» ἢ τῷ τέλει τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου. «Οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτοι». Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, θέλομεν ἀλλαγῇ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ—θὰ γέλωμεν τέλειαι

πνευματικαὶ ὑπάρξεις μὲ σώματα ὡς τὸ τοῦ Χριστοῦ, σώματα ἔιδοξα («δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν»). Τότε τοῦ τελείου ἔλθοντος, τὸ κατὰ μέρος, (ἢ κατὰ-στασις τῆς ἀποκνήσεως μετὰ τῶν διαφορῶν κωλυμάτων τῆς σαρκός, εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη ὑποκείμεθα) θέλει καταργηθῇ.

Ἄλλ' ἀπομένει γὰρ γείνη ἐν βῆμα ἐπὶ πλεον πέραν τῆς τελειότητος τῶν πνευματικῶν ὄντων, τοῦτέστι τὸ διάβημα «εἰς τὴν μετὰ ταῦτα δόξαν» — ἐπίπεδον Κ. Δὲν ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα προσωπικὴν δόξαν, ἀλλὰ δόξαν δυνάμεως, ἐξουσίας ἢ ἀξιώματος. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Α ὑφίξιν φέρει πλήρη προσωπικὴν δόξαν· τ. ε., ἐνδοξὸν ὑπόστασιν, ὁμοίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἀφοῦ οὕτω τελειωθῶμεν, καὶ γείνωμεν καθ' ὁλοκληρίαν ὅμοιοι πρὸς τὸν Κύριον καὶ Κεφαλὴν ἡμῶν, μέλλομεν γὰρ ἐνωθῶμεν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ «δόξῃ» τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ ἀξιώματος, — ὅπως καθίσωμεν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῷ θρόνῳ Αὐτοῦ, ὡς Αὐτός, τελειωθείς ἐν τῇ ἀναστάσει Αὐτοῦ, ἀννψώθη ἐν δεξιῇ τῆς Μεγαλειότητος ἐν τοῖς ὑψηλοῖς. Οὕτω θέλομεν εἰσελθῆ εἰς τὴν αἰωνίαν δόξαν, ἐπίπεδον Κ.

Ἄς μελετήσωμεν ἤδη ἐπιμελῶς τὸ σχεδιάγραμμα καὶ σημειώσωμεν τὰς ἐπεξηγήσεις αὐτοῦ ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς διαφοροὺς χαρακτήρας τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὰς ἐπεξηγήσεις ταύτας μεταχειριζόμεθα τὴν πυραμίδα πρὸς παράστασιν τῆς τελειότητος, καὶ διὰ τὸ κατάλληλον αὐτῆς καὶ διὰ τὴν προφανῆ πρὸς ταύτην ἀναφορὰν, τὴν ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀπαντῶσαν.

Ὁ Ἀδὰμ ἦν τέλειον ὄν, πυραμὶς α. Σημειώσατε τὴν θέσιν ταύτην — ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Ν, τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα. Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Π, τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀτελείας, ἢ τοῦ ἐπιπέδου τῆς διαφθορᾶς, ἢ ἀνευ κορυφῆς πυραμὶς β, μία ἀτελὴς εἰκὼν, ἐκπροσωπεῖ τὸν πεπιτωκότα Ἀδὰμ καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ — διεφθαρμένους, ἁμαρτωλοὺς καὶ καταδεδικασμένους.

Ὁ Ἀβραὰμ καὶ λοιποὶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων δεδίκαιωμένοι (τ. ε., λογιζόμενοι ὡς τέλειοι) ἐκ πίστεως, ἐκπροσωποῦνται διὰ τῆς πυραμίδος (γ) ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Ν. Ὁ Ἀβραὰμ διετέλει μέλος τῆς πεπιτωκνίας ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, καὶ

ἐκ φύσεως ἀνῆκεν μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Π. Ἄλλ' ὁ Παῦλος λέγει ἡμῖν ὅτι ὁ Ἀβραὰμ ἐδικαιώθη διὰ πίστεως, τοῦτέστιν, ἐλογίσθη παρὰ Θεοῦ ὡς ἀναμάρτητος καὶ τέλειος χάριν τῆς πίστεώς του. Αὕτη ἐξύψωσεν αὐτόν, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ Θεοῦ, ὑπεράνω τοῦ κόσμου τῶν ἐξηχρειωμένων ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Ν. Καίτοι δὲ πράγματι ἀτελής εἰσέτι, οὗτος προσελήφθη εἰς τὴν εὐνοαν ἣν ὁ Ἀδὰμ ἀπώλεσε δηλ. εἰς τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν ὡς «φίλος» (Ἰακωβ. β'. 23). Πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ τελείου (ἀναμαρτήτου) ἐπιπέδου Ν εἰσι φίλοι τοῦ Θεοῦ, καὶ Αὐτός ἐστι φίλος αὐτῶν. ἀλλ' οἱ ἁμαρτωλοὶ (ἐπίπεδον Π) εἰσιν εἰς ἔχθραν πρὸς τὸν Θεόν—«ἐχθροὶ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς».

Ὁ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἀνθρώπινος κόσμος, ὁ διὰ τῆς εἰκόνης ὃ παριστώμενος, διετελεῖ εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Π—Εἰσέτι εἰς ἔχθραν, ἐνθα καὶ ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενος ἑωσοῦ ἡ-τοῦ Εὐαγγελίου Ἐκκλησία περισυλλεγῇ, καὶ ἀρχίσῃ ὁ αἰὼν τῆς Χιλιετοῦς βασιλείας.

«Ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα», κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ αἰῶνος, ὅποτε αἱ τῶν ταύρων καὶ τράγων τυπικαὶ θυσίαι ἐκαθάριζον αὐτοὺς (οὐχὶ πραγματικῶς ἀλλὰ τυπικῶς, «οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσε ὁ νόμος—Ἐβρ. ζ'. 19) ἦσαν κατὰ τύπους δικαιοῦμενοι· ἐπομένως οὗτοι παρίστανται διὰ τοῦ (ε) ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Ο, τοῦ ἐπιπέδου τῆς τυπικῆς δικαιοσύνης, ἣτις διήρκεσε ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ Νόμου ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἕως οὗ ὁ Ἰησοῦς ἔθεσε τέλος εἰς τὸν Νόμον, προσηλώσας αὐτόν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἐτερματίσθη ἡ τυπικὴ δικαίωσις διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν «καλητέρων θυσιῶν», παρ' ὅτι ἦσαν οἱ Ἰουδαῖκοι τύποι, ἐκείνων αἵτινες πράγματι «αἴρουν τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» καὶ «τελειοῦσι (πράγματι) τοὺς προσερχομένους»—Ἐβρ. ι'. 1.

Τὸ πῦρ τῆς δοκιμασίας καὶ θλίψεως διὰ τοῦ ὁποίου διήλθεν ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, ὅποτε ὁ Ἰησοῦς ἦν παρὼν κοσκινίζων αὐτοὺς καὶ ἐξάγων ἐκ τῆς κατ' ὄνομα αὐτῶν Ἐκκλησίας τὸν σίτον, τοὺς «ἀληθῶς Ἰσραηλίτας», καὶ ἰδίως οπόταν, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ σίτου, «κατέκαυσε τὸ

ἄχρουν» [τὸ μέρος τῶν σκυβάλων τοῦ θυσιῆματος] ἐν πυρὶ ἀσβέστω» ἐξεικονίζεται διὰ τῆς παραστάσεως ζ. Ἦτο καιρὸς θλίψεως, τὸν ὅποιον οὗτοι ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἀποσοβήσωσι. Ἰδε Λουκ. γ'. 17, 21, 22. Α. Θεσαλ. β'. 16.

Ὁ Ἰησοῦς εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ἦν τέλειος, ἀνθρῶπος ἐν ὥρμῳ ἡλικία (n), ἀφήσας τὴν δόξαν τῆς πνευματικῆς καταστάσεως καὶ γενόμενος ἀνθρῶπος ὅπως (διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ) γευθῇ θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ θείου νόμου τυγχάνει ἀπόλυτος: δφθαλμὸν ἀντὶ δφθαλμοῦ, δδόντα ἀντὶ δδόντος καὶ ζῶην ἀντὶ ζωῆς. Ἦτο ἐπάναγκες ὅπως τέλειός τις ἀνθρῶπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, διότι αἱ τῆς δικαιοσύνης ἀπαιτήσεις κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιηθῶσιν. Ὁ θάνατος ἐνὸς ἀγγέλου δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὴν ποινὴν κάλλιον καὶ ἐλευθερώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, παρ' ὅτι ἠδύνατο ὁ θάνατος τῶν ταύρων καὶ τράγων, οἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀφαιρέσωσιν ἁμαρτίαν». Ἐπομένως, ἐκεῖνος δ-σις ὀνομάζεται «ἡ Ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ» ἐγένετο ἀνθρῶπος «ἐγένετο σὰρξ» ἵνα προσφέρῃ τὸ ἀντίλυτρον ἐκεῖνο (τὸ ἀντίτιμον) ὅπερ ἤθελε λυτρώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐδεῖ νὰ εἶναι τέλειος ἀνθρῶπος ἄλλως οὐδὲν ἐπὶ πλέον ἠδύνατο νὰ πράξῃ, παρ' ὅτι θὰ ἠδύνατο οἰονδήποτε μέλος τοῦ πεπτωκότος γένους, ὅπως πληρώσῃ τὴν τιμὴν. Αὐτὸς ἦν «δ-σις, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν». Ἀνέλαβε δὲ τὴν αὐτὴν μορφὴν ἢ ὁμοιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ—«ὁμοιότητα σαρκὸς ἁμαρτίας»—τὴν ἀνθρωπίνην ὁμοιότητα. Ἀλλὰ τὴν ὁμοιότητα ταύτην ἀνέλαβεν ἐν τῇ τελειότητι τῆς δὲν ἐκοινώνησεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας αὐτῆς, οὐδὲ μετέσχε τῆς ἀτελείας τῆς, εἰμὴ καθ' ὅσων ἐθειλουσίως μετέσχε τῶν θλίψεων καὶ πόνων τινῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας Του, ἀναλαβὼν τοὺς πόνους καὶ ἀσθενείας των, ὡς μετέδιδεν εἰς αὐτοὺς τὴν ζωτικότητα, τὴν ὑγιείαν καὶ δύναμιν Του. Εἶναι γεγραμμένον ὅτι «Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἐβάστασε, καὶ τὰς θλίψεις ἡμῶν ἐπεφορτίσθη» (Ἦσα. γγ' 4) καὶ «δύναμις [ζωή, ζωικότης, ἰσχύς] ἐξήρχετο ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἴατο πάντας—Μαρκ. ε' 30 Λουκ. σι' 19. Ματθ. η' 16, 17.

Εὐρεθεὶς δὲ κατὰ τὸ σχῆμα ὡς (τέλειος) ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γεγόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου. Παρέστησε δ' ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεόν, εἰπὼν, Ἰδοὺ, ἤκω, (ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ), τοῦ ποιῆσαι ὁ Θεὸς τὸ θέλημά σου—καὶ συμβολίσας τὴν ἀφιέρωσίν Του διὰ τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος». Ὅποταν δ' οὕτω παρέστησεν ἑαυτόν, καὶ ἀφιέρωσε τὴν ἑαυτοῦ ἐπόστασιν, ἢ προσφορὰ Αὐτοῦ ἦν ἁγία (καθαρά) καὶ εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἔδειξε τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς πληρώσας Αὐτὸν διὰ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ—ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατήλθεν ἐπ' Αὐτόν, χρίσας Αὐτὸν τοιοιυτοτρόπως.

Ἡ πλήρωσις αὕτη διὰ τοῦ Πνεύματος ἦν ἡ ἀποκύησις Αὐτοῦ εἰς νέαν φύσιν—τὴν θεϊαν—ἣτις θὰ ἀνεπτύσσετο τελείως ἢ θὰ ἐγεννᾶτο, ὅταν ἤθελε τελείως συμπληρώσει τὴν προσφορὰν—τὴν θυσίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἡ ἀποκύησις αὕτη ἦν ἐν βῆμα' πρὸς τὰ ἄνω ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων σύνθηκῶν, καὶ δεικνύεται διὰ τῆς πυραμίδος (Θ) ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Μ, τοῦ ἐπιπέδου τῆς πνευματικῆς ἀποκύσεως. Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τούτου ὁ Ἰησοῦς διῆλθε τρία καὶ ἥμισυ ἔτη τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς—ἔως οὗ ἡ ἀνθρωπίνη Αὐτοῦ ὑπαρξις ἔληξεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινε νεκρὸς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἠγέρθη εἰς τὴν ζωὴν—εἰς τελειότητα πνευματικῆς ὑποστάσεως (1, ἐπίπεδον Α), γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πνεύματος,—«πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν». «Τὸ γεννώμενον ἐκ τοῦ Πνεύματος εἶναι πνεῦμα». Ὁ Ἰησοῦς, ὄθεν, κατὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, ἦν Πνεῦμα—πνευματικὴ ὑπόστασις, καὶ οὐχὶ πλέον ἀνθρωπίνη τοιαύτη ὑφ' οἵανδήποτε ἐννοίαν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του ἐκέκμητο δύναμιν νὰ ἐμφανίζηται, καὶ ἐνεφανίσθη, ὡς ἄνθρωπος, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ καὶ ἀποδείξῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἦτο πλέον νεκρός· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἄνθρωπος, οὐδὲ διήκειτο πλέον ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων συνθηκῶν, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ἀναχωρῇ καὶ ἐπανέρχεται ὡς ὁ ἄνεμος (ἀκόμη καὶ ὅποταν αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι), καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πόθεν ἦλθεν, ἢ ποῦ μετέβη. «Οὕτως ἐστὶν πᾶς ὁ

γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος» — Ἰωάν. γ'. 8, παραβαλ. κ'. 19, 26.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰς θυσίαν ἀφιερώσεώς Του, ἐν τῷ βαπτίσματί Του, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐλογαριάσθη ὡς νεκρά — καὶ ἐκεῖ ἡ νέα φύσις ἐλογαριάσθη ὡς ἀρχίσασα, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐτελειώθη ἐν τῇ ἀναστάσει, ὁπότε ἀφίχθη εἰς τὸ τέλειον πνευματικὸν ἐπίπεδον, Α — ἐγερθεὶς σῶμα πνευματικόν.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του, ὁ Ἰησοῦς ἀνελήφθη εἰς τὴν Μεγαλειότητα ἐν τοῖς ὑψηλοῖς — εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς θείας δόξης, Κ, (πυραμῖς κ). Διαρκοῦντος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Ἰησοῦς ἦν ἐν δόξῃ (λ), «καθήμενος μετὰ τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ θρόνῳ Αὐτοῦ», καὶ ὢν Κεφαλὴ τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ — διευθυντῆς καὶ ὁδηγὸς αὐτῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ἡ Ἐκκλησία διετέλεσε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀναπτύξεως, παιδαγωγήσεως καὶ δοκιμασίας, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως, εἰς τὸ τέλος ἢ τὸν θερισμὸν τοῦ αἰῶνος, αὕτη γείνη νύμφη καὶ συγκληρονόμος Αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο γίνεται αὕτη συγκοινωνὸς τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ὅπως συνδοξασθῇ μετ' αὐτοῦ ἐπίσης (ἐπίπεδον Κ), ὁπότεν ἐπιστῇ ὁ κατάλληλος καιρὸς.

Αἱ πρὸς τὴν δόξαν βαθμίδες τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶν αἱ αὐταὶ ὡς αἱ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Κυρίου αὐτῆς, «Ὅστις ἠφῆκεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν ἵνα ἀκολουθήσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη Αὐτοῦ» — μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐκκινεῖ ἀπὸ κατωτέρου ἐπιπέδου. Ὡς εἶδομεν, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀνθρωπίνης **τελειότητος**, Ν, ἐνῷ πάντες ἡμεῖς οἱ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀδὰμ διατελοῦμεν ἐπὶ ὑποδεστέρου ἐπιπέδου, Π — τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἁμαρτίας, ἀτελείας καὶ ἐχθρότητος πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ πρώτη, ὅθεν ἀνάγκη δι' ἡμᾶς εἶναι νὰ **δικαιωθῶμεν**, καὶ ἀφίχθῶμεν οὕτως εἰς τὸ ἐπίπεδον Ν. Πῶς δὲ ἐπιτελεῖται τοῦτο ; Ἐπιτυγχάνεται διὰ καλῶν ἔργων ; Οὐχί ; οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν δύνανται νὰ πράξωσι καλὰ ἔργα. Ἡμεῖς δὲν ἡδυνάμεθα νὰ συστήσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Θεόν, συνεπῶς ὁ Θεὸς συνίστησι τὴν Ἐαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς, «δι' ἐτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Ρωμ. ε. 8). Ἀκολου-

θως ὁ ὅρος ὑφ' ὃν δυνάμεθα νὰ δικαιωθῶμεν, ἡ τὸ τέλειον ἀνθρώπινον ἐπίπεδον, εἶναι, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἐλύτρωσε καὶ ἀνύψωσεν ἡμᾶς «διὰ πίστεως ἐν τῷ αἵματι Αὐτοῦ,» εἰς τὸ τέλειον ἐπίπεδον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου, διὰ τοῦ Ἀδὰμ, ἐξεπέσαμεν. «Δικαιούμεθα (ἀνννούμεθα εἰς τὸ ἐπίπεδον Ν) διὰ πίστεως»· «Δικαιωθέντες δὲ ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχωμεν πρὸς τὸν Θεόν» (Ρωμ. ε. 1) καὶ δὲν λογιζόμεθα πλέον παρὰ τοῦ Θεοῦ ὡς ἐχθροί, ἀλλὰ ὡς δικαιούμενοι ἀνθρώπινοι υἱοί. Ὡς ὁ Ἀδὰμ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι ἐκεῖνοι ὑπῆρξαν πράγματι τέλειοι, ἐνῷ ἡμεῖς θεωρούμεθα ἀπλῶς τοιοῦτοι παρὰ Θεοῦ. Τὴν δικαίωσιν ταύτην, ἣτις καταλογίζεται εἰς ἡμᾶς, κατανοοῦμεν διὰ πίστεως εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις λέγει, «Ἐχοράσθητε», «ἀπελυτρώθητε», «ἐδικαιώθητε δωρεὰν ἀπὸ πάντων». Ἰστάμεθα δὲ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς ἄμεμπτοι, ἄσπιλοι καὶ ἅγιοι ἐν τῇ στολῇ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀποδοδομένης εἰς ἡμᾶς διὰ πίστεως. Αὐτὸς συγκατετέθη ἵνα αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν **καταλογισθῶσιν** εἰς Αὐτόν, ὅπως Αὐτὸς βασιτάσῃ τὴν ποινὴν ἡμῶν ἀντ' ἡμῶν· ἀπέθανε δὲ ὑπὲρ ἡμῶν ὡς νὰ ἦτο Αὐτὸς ὁ ἁμαρτωλός. Κατὰ συνέπειαν ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ **καταλογίζεται** εἰς πάντα ἀποδεχόμενον τὴν λύτρωσίν του, καὶ φέρει μεθ' ἑαυτῆς πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς εὐλογίας, αἵτινες ἀρχικῶς ὑφίσταντο πρὶν ἐπεισέλθῃ ἡ ἁμαρτία· αὕτη ἐπιστρέφει ἡμᾶς εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν. Τὴν ἐπικοινωνίαν ταύτην δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν ἀμέσως διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς πίστεως· ἡ δὲ ζωὴ καὶ πλήρης κοινωνία καὶ χαρὰ εἶναι ἐξησφαλισμένα—ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ.

Πλὴν, μὴ λησμονῶμεν ὅτι, ἐνῷ ἡ δικαίωσις εἶναι μεγάλη εὐλογία, αὕτη δὲν μεταβάλλει τὴν φύσιν ἡμῶν* καὶ μετὰ

* Τῆς λέξεως **φύσις** γίνεται χρῆσις ὑπὸ εἰκονικὴν τινα σημασίαν ὁπόταν λέγεται περὶ τινος ὅτι οὗτος εἶναι κακῆς φύσεως ἄνθρωπος Κυριολεκτικῶς οὐδεὶς ἄνθρωπος εἶναι κακὸς ἐκ φύσεως. Ἡ ἀνθρώπινη φύσις εἶναι «καλὴ λίαν» ἐπίγειος εἰκὼν τῆς θείας φύσεως. Οὕτω πᾶς ἄνθρωπος συνίσταται ἐκ καλῆς φύσεως, τῆς ὀνακολίας ἐκκειμένης εἰς τὸ ὅτι ἡ καλὴ αὕτη φύσις διεφθάρη. Ἀφύου-

ταύτην διατελοῦμεν εἰσέτι ἀνθρώπινα ὄντα. Ἐσώθημεν ἀπὸ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀποξενώσεως ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἀντὶ τὰ εἴμεθα ἄνθρωποι ἁμαρτωλοὶ εἴμεθα ἄνθρωποι υἱοὶ Θεοῦ· καὶ τώρα, ἐπειδὴ εἴμεθα υἱοὶ, ὁ Θεὸς λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς τοιοῦτους. Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Θεὸς προσκαλεῖ τὸ «μικρὸν ποίμνιον» τῶν «συγκληρονόμων» λέγων: «Υἱέ μου, δός μοι τὴν καρδίαν σου»—τοῦτέστι, δός σεαυτὸν, τὰς ἐπιγείους δυνάμεις σου, τὴν θέλησίν σου, τὰ προσόντα σου, τὸ πᾶν σου, εἰς ἐμὲ, ὡς ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν εἰς ὑμᾶς παράδειγμα· καὶ θὰ σὲ καταστήσω υἱόν ἐπὶ ἀνωτέρου ἐπιπέδου ἢ τὸ ἀνθρώπινον τοιοῦτον· θὰ σὲ καταστήσω πνευματικὸν υἱόν, μὲ πνευματικὸν σῶμα ὡς τὸν ἀνασιάντα Ἰησοῦν—«Τὸ ἀπαύγασμα τῆς ὑποστάσεως τοῦ πατρὸς». Ἐὰν παραχωρήσῃς πάσας τὰς ἐπιγείους σου ἐλπίδας, φιλοδοξίας, σκοποὺς, κλπ., ἀφιερώσῃς ὁλοσχερῶς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ χρησιμοποιήσῃς ταύτην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, θέλω σοὶ δώσει φύσιν ἀνωτέραν τῆς τῶν ἐπιλοίπων τοῦ γένους σου· θέλω σὲ κάμει «κοινωνὸν θείας φύσεως»—«κληρονόμον τοῦ Θεοῦ» καὶ «συγκληρονόμον μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» «Ἐὰν θυμπαθήσῃς μετ' Αὐτοῦ, διὰ τὰ γείνης καὶ θυμμέτοχος τῆς δόξης Αὐτοῦ».

Ὅσοι ὀρθῶς ἐκτιμῶσι τὸ βραβεῖον αὐτό, τὸ τιθέμενον ἐνώπιον αὐτῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, μετὰ χαρᾶς ἀποθέτουσι κατὰ μέρος πᾶν βάρος, καὶ τρέχουσι μεθ' ἐπομονῆς τὸ ὠρισμένον στάδιον ὅπως κερδίωσιν αὐτό. Τὰ ἔργα ἡμῶν δὲν προσωρίσθησαν ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὴν δικαίωσίν μας. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἔκαμεν ἅπαν τὸ ἔργον ὅπερ ἡδύνατο νὰ γείνη πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν· διὰ δὲ διὰ πίστεως ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν τὸ τετελεσμένον Αὐτοῦ ἔργον, ἐδικαιώθημεν, ἀννυψώθημεν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Ν Ἀλλ' ἤδη ἐὰν πρόκειται νὰ προ-

κον, λοιπὸν, παρὰ φύσιν, διὰ πάντα ἄνθρωπον εἶναι νὰ εἶναι κακός· κτηνώδης, κλπ., καὶ φυσικὸν δι' αὐτὸν εἶναι νὰ εἶναι ὁμοίος πρὸς τὸν Θεόν. Ὑπὸ ταύτην λοιπὸν τὴν ὀρχικὴν αὐτῆς σημασίαν εἶναι ὅτι μεταχειριζόμεθα ἀνωτέρω τὴν λέξιν φύσις. Δικαιούμεθα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς πλήρη ἐπάνοδον εἰς πάντα τὰ προνόμια καὶ τὰς εὐλογίας τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως—τῆς ἐπιγείου εἰκόνης τοῦ Θεοῦ.

βῶμεν περαιτέρω δὲν δυνάμεθα νὰ προβῶμεν ἄνευ ἔργων. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπολέσωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν, ἄλλως θὰ ἀπολέσωμεν τὴν δικαιοσύνην μας· δικαιοθύντες ὁμως καὶ ἐμμένοντες ἐν τῇ πίστει, δυνάμεθα (διὰ τῆς διδομένης ἡμῖν χάριτος ἐκ τῆς ἀποκνήσεως ἡμῶν ἐκ τοῦ Πνεύματος) νὰ πράττωμεν ἔργα, καὶ φέρωμεν καρπὸς εὐπροσδέτους εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς δὲ ἀπαιτεῖ τοῦτο διότι εἶναι ἡ θυσία ἣν εἰσήλθομεν εἰς διαθήκην μετ' Αὐτοῦ διὰ νὰ προσφέρωμεν. Ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν νὰ δείξωμεν τὴν περὶ τοῦ μεγάλου βραβείου ἡμετέραν ἐκτίμησιν, παραδίδοντες πᾶν ὅτι ἔχομεν καὶ ὅτι εἴμεθα ὑπὲρ Αὐτοῦ· οὐχὶ εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν—θυσίαν ἁγίαν καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ εὐάρεστον εἰς Αὐτὸν—τὴν λογικὴν ἡμῶν λατρείαν.

Ὅποτεν δὲ παρουσιάζωμεν πάντα, λέγομεν: Κύριε, πῶς θέλεις ἵνα προσφέρω εἰς Σὲ τὴν θυσίαν μου ταύτην, τὸν χρόνον μου, προσόντα, ἐπιρροήν, κλπ.; Τότε ἐρευνῶντες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ δι' ἀπάντησιν, ἀκούομεν τὴν φωνὴν Αὐτοῦ διδάσκουσαν ἡμᾶς νὰ παραδόσωμεν τὸ πᾶν ἡμῶν εἰς αὐτόν, ὡς ἔπραξεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ἐργαζόμενοι τὸ καλὸν πρὸς πάντας, ἐν ὧν ἔχομεν καιρὸν, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκέλους τῆς πίστεως, — προσφέροντες αὐτοῖς πνευματικὴν ἢ φυσικὴν τροφήν, ἐνδύοντες αὐτοὺς μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ δικαιοσύνην ἢ μετὰ τὰ ἐπίγεια ἱμάτια, καθ' ὅσον ἡμεῖς δυνάμεθα, ἢ καθ' ὅσον αὐτοὶ ἔχουσιν χρεῖαν τούτων. Ἀφιερώσαντες δὲ τὰ πάντα, ἀποκνούμεθα διὰ τοῦ Πνεύματος, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ ἐπίπεδον Μ. καὶ ἤδη, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς δοθείσης εἰς ἡμᾶς, ἐὰν χρησιμοποιῶμεν ταύτην, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκτελέσωμεν πᾶσαν ἡμῶν τὴν διαθήκην, καὶ ἐξέλθωμεν νικηταί, καὶ ὑπερνικηταί διὰ (τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ Πνεύματος) ἐκείνου, ὅστις ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἐξηγόρασεν ἡμᾶς διὰ τοῦ τιμίου Αὐτοῦ αἵματος. Ἀλλὰ, βαδίζων οὕτω ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ,

Οὐδέποτε σκέπτου τὴν νίκην κτηθεῖσας
Μηδ' ἀπαξ ἀντίως σταθῆς ἢ καθήσῃς.
Τὸ δύσκολον ἔργον σου τότε θὰ λήξῃ
Ὅποτεν τὸν στέφανον τέλος κερδίσῃς.

Ὁ στέφανος θέλει κερδηθῇ ὁπόταν καὶ ἡμεῖς, ὡς ὁ πιστὸς ἡμῶν ἀδελφὸς Παῦλος, ἔχωμεν ἀγωνισθῇ τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τελειώσει τὸν δρόμον, καὶ οὐχὶ ταχύτερον. Ἐως τότε ἡ φλόξ καὶ τὸ θυμίαμα τῆς ἐκ κόπων καὶ λατρείας θυσίας ἡμῶν πρέπει νὰ ἀνέρχεται καθ' ἡμέραν—θυσία εὐωδίας εἰς τὸν Θεόν, εὐπροσδετος εἰς Αὐτὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ὅσοι ἐκ τῆς τάξεως ταύτης «τῶν νικῶντων» «κοιμῶνται» θὰ ἐγερθῶσι πνευματικὰ ὄντα, ἐπίπεδον Α, καὶ ὅσοι ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως ζῶσι καὶ ἐναπομένουσιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου θὰ «ἀλλαγῶσιν» εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τῶν πνευματικῶν ὄντων, καὶ δὲν θέλουνσι «κοιμηθῇ» οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, καίτοι ἡ «ἀλλαγή» θὰ ἀναγκαιήσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ γήινου σκεύους. Οἱ τοιοῦτοι, μὴ ὄντες πλέον ἀσθενεῖς, χοῖκοι, θνητοί,—φθαρταὶ ὑπάρξεις,—θὰ γεννηθῶσι τελείως ἐκ τοῦ Πνεύματος—οὐράνιοι, πνευματικοί, ἀφθαρτοί, ἀθάνατοι ὑπάρξεις—Α. Κορινθ. ιε'. 44, 52.

Δὲν γνωρίζομεν πόσος καιρὸς θὰ μεσολαβήσῃ μετὰ τὴν «ἀλλαγὴν», ἢ τελείωσιν αὐτῶν ὡς πνευματικῶν ὑπάρξεων, (ἐπίπεδον Α), πρὶν οὗτοι ὡς πλήρες καὶ τέλειον σῶμα συνδοξασθῶσι (ἐπίπεδον Κ) μετὰ τοῦ Κυρίου, ἠνωμένοι μετ' Αὐτοῦ ἐν ἰσχύει καὶ δόξῃ μεγάλῃ. Τὴν ἔνωσιν ταύτην καὶ τὸν πλήρη δοξασμὸν τοῦ ὅλου σώματος τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Κεφαλῆς ἐνοοῦμεν ὅτι εἶναι ὁ «γάμος τοῦ Ἁγίου» μετὰ τῆς Νύμφης Αὐτοῦ, ὁπότε αὕτη θέλει τελείως εἰσελθεῖ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου της.

Παρατηρήσατε πάλιν ἐπὶ τοῦ σχεδιαγράμματος—ν, μ, π, ξ, αὐταὶ εἰσι τέσσαρες διακεκριμέναι τάξεις, αἵτινες ἠνωμένως παριστῶσι τὴν κατ' ὄνομα Ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἐν ὅλον, τὴν ἀξιοῦσαν ὅτι εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀμφότεραι αἱ τάξεις ν καὶ μ διατελοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐκ τοῦ Πνεύματος ἀποκνήσεως, ἐπίπεδον Ν. Αἱ δύο αὐταὶ τάξεις συννηῶσαν ὁμοῦ καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀμφότεραι εἰσῆλθον εἰς διαθήκην μετὰ τοῦ Θεοῦ νὰ γείνωσι ζῶσαι θυσίαι· ἀμφότεραι «ἐχαριτώθησαν ἐν τῷ Ἁγαπημένῳ», καὶ ἀπεκυήθησαν ἐκ τοῦ Πνεύματος ὡς «νέα

κτίσματα». Ἡ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσα διαφορὰ εἶναι αὕτη : ἡ τάξις **ν** παριστᾷ ἐκείνους οἵτινες ἐκπληροῦσι τὴν διαθήκην τῶν καὶ συναπέθανον μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὡς πρὸς τὸ ἐπίγειον αὐτῶν θέλημα, σκοποὺς καὶ φιλοδοξίας, ἐνῶ ἡ τάξις **μ** παριστᾷ τὴν μεγαλητέραν ὁμάδα τῶν ἐκ τοῦ Πνεύματος ὑποκυνημενῶν τέκνων, οἵτινες εἰσῆλθον μὲν εἰς διαθήκην, ἀλλ' οἵτινες φεῦ ! ἀποδειλιῶσι καὶ ὀπισθοχωροῦσι πρὸ τῆς συμμορφώσεως πρὸς τὴν διαθήκην τῶν. Ἡ τάξις **ν** ἀποτελεῖται ἐκ τῶν νικητῶν, οἵτινες θὰ εἶναι ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες θὰ καθήσωσι μετὰ τοῦ Κυρίου ἐν τῷ θρόνῳ Αὐτοῦ ἐν δόξῃ—ἐπίπεδον **Κ**. Τοῦτο εἶναι «τὸ μικρὸν ποίμνιον» εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Πατὴρ ἠνδόκησε νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν (Λουκ. ιβ'. 32). Οἱ ἐκ τῆς τάξεως **μ** ὀπισθοχωροῦσι ἐνώπιον τοῦ θανάτου τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ αὐτοὺς εἰσέτι, καὶ θὰ φέρῃ αὐτοὺς ἐπομένως διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ἀτυχιῶν καὶ θλίψεων εἰς τὸ ἐπίπεδον **Δ**, τὸ τέλειον πνευματικὸν ἐπίπεδον. Ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι θὰ ἔχωσιν ἀπολέσει πλεόν τὸ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου **Κ**, τοῦ θρόνου τῆς δόξης, διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν ἀνεδείχθησαν νικηταί. Ἐὰν ἐκτιμῶμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐὰν φιλοδοξῶμεν νὰ γείνωμεν μέλη τοῦ σώματός Του, Νύμφη Αὐτοῦ, καὶ καθήσωμεν ἐν τῷ θρόνῳ Αὐτοῦ, ἀνάγκη νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν διαθήκην τῆς θυσίας ἡμῶν πιστῶς καὶ προθύμως.

Ἡ πλειονότης τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας ἀναπαρίσταται διὰ τοῦ τμήματος **π**. Σημειώσατε ὅτι οὗτοι δὲν διατελοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου **Μ**, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου **Ν**, εἶναι δεδικαιωμένοι ἀλλ' οὐχὶ ἡγιασμένοι, ἀφιερωμένοι. Οὗτοι δὲ εἶναι τελείως ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀποκεκνημένοι ὡς πνευματικοί. Ἐν τούτοις εἰδὼν ἰπέρτεροι τοῦ κόσμου, διότι ἀποδέχονται τὸν Ἰησοῦν ὡς ἀντίλυτρόν των ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν ἄνω κλήσιν τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅπως ἀποτελέσωσι μέρος τῆς πνευματικῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ, Ἐὰν ἐμμείνωσιν ἐν τῇ πίστει καὶ ἱποκίψωσι τελείως εἰς τοὺς δικαίους νόμους τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς Καιροὺς τῆς Ἀποκαταστά-

σεως, θὰ ἀφιχθῶσιν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ τελείου χοϊκοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἀδάμ. Θὰ ἀνακτήσωσι δὲ τελείως πᾶν ὅ,τι δι' αὐτοῦ ἀπωλέσθη. Θὰ φθάσωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, διανοητικὴν, ἠθικὴν καὶ φυσικὴν, καὶ θὰ ὦσι πάλιν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ὡς ἦτο ὁ Ἀδάμ, διότι διὰ πάντα ταῦτα ἀπελυτρώθησαν οὗτοι. Ἡ δὲ θέσις τῆς δικαιοσεως τῶν, ἐπίπεδον N, ὡς ἀκουσάντων καὶ πιστευσάντων εἰς τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ σωτηρίαν, εἶναι εἰδικὴ εὐλογία, τὴν ὁποίαν οὗτοι θ' ἀπολαύσωσι διὰ πίστεως ταχύτερον ἢ ὁ κόσμος ἐν γένει (καθότι πάντες θὰ ἀχθῶσιν εἰς ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς Ἀληθείας, κατὰ τὸν αἰῶνα τῆς Χιλιετηρίδος). Οἱ τοιοῦτοι, ὅπως οὐδέποτε, θὰ ἔχωσι τὸ πλεονέκτημα τῆς πρωΐμου ἐκκινήσεως καὶ μερικῆς προσόδου πρὸς τὴν ὁρθὴν διεύθυνσιν. Ἄλλ' ἢ τάξις π ἀποτυγχάνει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀληθὲς εὐεργέτημα τῆς εἰς αὐτοὺς ὑπολογιζομένης δικαιοσεως κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν. Αὕτη παρέχεται ἤδη πρὸς τὸν εἰδικὸν σκοπὸν ὅπως καταστήσῃ τινὰς ἱκανοὺς νὰ προσφέρωσι τὴν εὐάρεστον θυσίαν, καὶ γείνωσι τῆς V τάξεως ὡς μέλη «τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Οἱ ἐκ τῆς τάξεως π δέχονται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ (τὴν δικαιοσιν) «ματαίως» (Β. Κορνθ. σι'. 1): Οὗτοι ἀποτυγχάνωσι νὰ χρησιμοποιήσωσι ταύτην ὅπως ὀφείλουσιν πρὸς τὰ ἐμπρὸς, καὶ παραστήσωσιν ἑαυτοὺς εὐαρέστους θυσίας κατὰ τὸν παρόντα χρόνον, καθ' ὃν αἱ θυσίαι εἶναι εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεόν. Οἱ ἐκ τῆς τάξεως ταύτης καίτοι δὲν εἶναι «ἅγιοι» οὐδὲ μέλη τοῦ ἁφιερωμένου «σώματος», καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου «ἀδελφοί» (Ρωμ. ιβ'. 1). Ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐννοίαν τὸ ὅλον γένος τῶν ἀνθρώπων, ὁποῖαν οὗτοι ἀποκατασταθῶσι, θὰ εἶναι διὰ παντὸς ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τέκνα τοῦ Θεοῦ, καίτοι διαφόρου φύσεως. Ὁ Θεός ἐστι Πατὴρ πάντων τῶν ἐν ἁρμονίᾳ μετ' Αὐτοῦ διατελούντων, ἐπὶ παντὸς ἐπίπεδον καὶ ἐκ πάσης φύσεως.

Ἄλλη τάξις συνδεομένη μετὰ τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, καὶ ἣτις οὐδέποτε ἐπίστευσεν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὴν διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς θυσίαν, καὶ ἣτις συνεπῶς δὲν εἶναι δεδικαιωμένη—δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐπίπεδον N,—ἀντιπροσωπεύεται διὰ τοῦ ὑπὸ τὸ ἐπίπεδον N τμήματος, ξ. Οὗτοι εἶναι «λύκοι ἐν

ἐνδύμασι προβάτων· ἐν τούτοις, οἱ τοιοῦτοι ὀνομάζουσιν ἑαυτοὺς Χριστιανούς, καὶ ἀναγνωρίζονται ὡς μέλη τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας. Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἀληθῶς πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Λυτρωτὴν αὐτῶν· οὗτοι ἀκῆκουν εἰς τὸ ἐπίπεδον Π, καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ κόσμου. Ἡ θέσις αὐτῶν εἶναι ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι πρόξενoi μεγάλης ζημίας. Ἐν τῇ ἀναμίκτῳ αὐτῇ καταστάσει τῶν διαφόρων τάξεων ν, μ, π, καὶ ξ, πασῶν ὁμοῦ ἀναμεμυγμένων, καὶ πασῶν ἀποκαλουσῶν ἑαυτὰς Χριστιανούς, διετέλεσεν ἡ Ἐκκλησία καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὡς δὲ Κύριος ἡμῶν προεῖπεν, ἡ κατ' ὄνομα βασιλεία τῶν οὐρανῶν (ἡ κατ' ὄνομα Ἐκκλησία), εἶναι ὁμοία πρὸς ἀγρὸν σπαρέντα μὲ σῖτον καὶ ζιζάνια. Καὶ, ὡς εἶπε, ἥθελεν ἀφήσει ταῦτα «νὰ συναυξάνωσιν ἀμφοτέρωτα μέχρι τοῦ θερισμοῦ» εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ θέλει εἰπεῖ πρὸς τοὺς θεριστὰς («τοὺς ἀγγέλους» — ἀγγελιαφόρους), Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δέσατε αὐτὰ εἰς δέσμας, διὰ νὰ κατακαύσῃτε αὐτά· τὸν δὲ σῖτον συναΐατε εἰς τὴν ἀποθήκην μου — Ματθ. ιγ'. 38; 41, 49.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν δεικνύουσιν ἡμῖν ὅτι καίτοι Αὐτὸς προώρισεν ὅπως ἀμφοτέρωτα ταῦτα συναυξάνωσι καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα καὶ ἀναγνωρίζονται ὡς μέλη τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, προώρισεν ἐπίσης ὅτι θέλει ἐπιστῇ καιρὸς διαχωρισμοῦ μεταξὺ τῶν δύο τούτων στοιχείων, ὅποτε, οἱ ὄντες ἀληθῶς Ἐκκλησία, ἅγιοι Του (ν), ἐπιδοκιμαζόμενοι καὶ ὀκειοποιούμενοι παρὰ Θεοῦ, θὰ γείνωσιν εἰς πάντας φανεροί — Ματθ. ιγ'. 39.

Ὁ καλὸς σπόρος ἐξηκολούθησεν αὐξάνων καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἐπίσης τὰ ζιζάνια, αἱ ἀπομιμήσεις. «Ὁ καλὸς σπόρος εἰσὶν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας» τὰ πνευματικὰ τέκνα, αἱ τάξεις ν, καὶ μ· ἐνῷ «τὰ ζιζάνια εἰσὶν οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ». Πάντες, ἐπομένως, οἱ τῆς τάξεως ξ, καὶ πλείστοι ἐκ τῆς τάξεως π, εἰσὶ «ζιζάνια», διότι «οὐδεὶς δύναται νὰ δουλεύῃ δύο κυρίους», καὶ ὡς ἀλλαχοῦ λέγει, «εἰσθαι δοῦλοι ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπακούεται». Ἐπειδὴ δὲ οἱ τῆς τάξεως π δὲν ἀφιερροῦσι τὴν ὑπηρεσίαν καὶ προσόντα αὐτῶν εἰς

τὸν ἐξαγοράσαντα αὐτοὺς Κύριον—ὡς λογικὴν λατρείαν—ἀναμφιβόλως διαθέτουναι πολὺ ἔκ τε τοῦ χρόνου καὶ τῶν προσόντων αὐτῶν, πράγματι, εἰς ἀντίπραξιν κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἦδη παρατηρήσατε ἐπὶ τοῦ διαγράμματος τὸν θερισμόν ἢ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου· ἐπιστήσατε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν δύο μερῶν, εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται—εἰς ἐπὶ ἔτη, καὶ εἰς τριάκοντα καὶ τρία ἔτη, ἀκριβῶς καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν θερισμόν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος. Ὁ θερισμός, ὡς ὁ Ἰουδαϊκὸς τοιοῦτος, μέλλει νὰ εἶναι πρῶτον καιρὸς δοκιμασίας καὶ σιτιάσεως (κοσκινισμού) τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα καιρὸς ὀργῆς ἢ ἐκχύσεως τῶν «ἐπὶ τελευταίων πληγῶν» ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας συμπεριλαμβανομένης. Ἡ Ἰουδαϊκὴ Ἐκκλησία ἦν ἡ «σικιὰ» ἢ ὁ τύπος ἐπὶ τοῦ κατὰ σὰρκα ἐπιπέδου, ὅλων ὅσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελίου ἀπολαμβάνει ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ τοιούτου. Ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδοκιμάσθη ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σὰρκα ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ αἰῶνός των ἦτο ἡ τότε εἰς αὐτοὺς παρουσιασθεῖσα ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἡ τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου ἀληθεία ἦτο τὸ ὀρέπανον, καὶ τοῦτο διεχώρισε τοὺς «ἀληθῶς Ἰσραηλίτας» ἀπὸ τὴν κατ' ὄνομα Ἰουδαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ὅσοι δὲ ἀπειτέλουν τὸν ἀληθῆ σίτον, συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς καθ' ὁμολογίαν τοιούτους, δὲν ἦσαν εἰμὴ ἐλάχιστον μόνον τμήμα. Οὕτως ἐπίσης θέλει εἶσθαι ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ὁ θερισμὸς τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἐκεῖνος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἀρχιθεριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις θέον τότε νὰ εἶναι παρὼν. (Ἀποκλ. ιδ'. 14). Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ παρόντος αἰῶνος θέλει εἶσθαι νὰ διαχωρῇ τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ψευδοῦς. Τὴν κατ' ὄνομα Ἐκκλησίαν, ἕνεκα τῆς ἀναμίκτου αὐτῆς καταστάσεως, ὁ Κύριος ἡμῶν ἀποκαλεῖ «Βαβυλῶνα» —σύγχυαι· ὁ δὲ θερισμὸς εἶναι ὁ καιρὸς πρὸς διαχωρισμὸν τῶν διαφόρων τάξεων ἐν τῇ ὀνομαστικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ πρὸς ὥριμασθαι καὶ τελείωσθαι τῆς ν τάξεως. Ὁ σίτος θέλει χωρισθῇ ἀπὸ τῶν ζιζανίων, ὁ ὥριμος σίτος ἀπὸ τοῦ ἀώρου

τοιούτου κλπ. Οἱ τῆς τάξεως ν εἶναι «αἱ ἀπαρχαί» τοῦ σίτου, ἀφοῦ δὲ χωρισθῶσιν, ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ, θὰ γείνωσι νύμφη τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ὁμοία πρὸς τὸν Κύριόν της.

Ὁ χωρισμὸς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ποιμνίου ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος δεικνύεται διὰ τοῦ σχήματος Θ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ ποιμνιον, ἡ Ἐκκλησία, διατελεῖ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ νὰ γείνη ἔν μετὰ τοῦ Κυρίου, νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ καὶ συμμετέχῃ εἰς τὴν δόξαν Του. Ὁ δεδοξασμένος Χριστός, Κεφαλὴ τε καὶ σῶμα, δεικνύεται διὰ τοῦ σχήματος Ο. Τὰ σχήματα τ, υ, καὶ Φ, παριστῶσι τὴν Βαβυλῶνα—τὴν ὀνομαστικὴν Ἐκκλησίαν—ἀποτυγχάνουσαν, κατακερματιζομένην «ἐν τῷ καιρῷ τῆς θλίψεως», ἐν «τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν». Καίτοι δὲ τὸ τοιοῦτον φαίνεται ὅν τρομακικόν τι, ἐν τούτοις θέλει ὄντως ἀποβῆ πρὸς μέγα ὄφελος ὅλου τοῦ ἀληθοῦς σίτου. Ἡ Βαβυλὼν πίπτει διότι δὲν εἶναι ὁ, τι ἀξιῷ νὰ εἶναι. Ἡ κατ' ὄνομα Ἐκκλησία διαλαμβάνει πολλοὺς ὑποκριτάς, οἵτινες συνεταύτισαν ἑαυτοὺς πρὸς ταύτην χάριν τῆς εὐὐπολήπτου αὐτῆς θέσεως ἐνώπιον τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου, καὶ οἵτινες διὰ τῆς διαγωγῆς αὐτῶν καθιστῶσι τὴν Βαβυλῶνα δυσωδίαν εἰς τοὺς μυκτῆρας τοῦ κόσμου.

Ὁ Κύριος ἦν πάντοτε ἐν γνώσει τοῦ ἀληθῶς αὐτῶν χαρακτῆρος, ἀλλὰ, συμφώνως πρὸς τὴν πρόθεσιν Αὐτοῦ, ἀφίνει αὐτοὺς μέχρι τοῦ θερисμοῦ, ὁπότε θέλει «συλλέξει ἐκ (ἢ ἀπὸ) τῆς βασιλείας Αὐτοῦ [τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας, καὶ δέσει εἰς δέσμας] πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν, καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. [τὴν θλίψιν, τὴν μέλλουσαν ν' ἀποβῆ ὀλεθρίαν εἰς τὰ ὀνομαστικὰ συστήματα, καὶ τὴν ψευδῇ αὐτῶν ὁμολογίαν].....τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμπωσιν ὡς ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν. (Ματθ. ιγ 41—43). Ἡ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ἐρχομένη θλίψις θέλει, κατὰ μέγα μέρος, προκληθῇ ἐκ τῆς αὐξήσεως τῆς Ἀπιστίας καὶ τοῦ Πνευματισμοῦ, καὶ τῶν διαφόρων ἁλλων εἰδῶν τῆς πλάνης, αἵτινα θέλουσιν ἀποβῆ δριμύτα δοκιμασία εἰς τὴν Βαβυλῶνα, διότι αὕτη διακρατεῖ τοσαύτας ἐναντίον τοῦ θείου λόγου διδασκαλίας. Ὡς δὲ ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ

Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο διὰ τὸν Ἰουδαῖον, τὸν προσδοκῶντα δόξαν καὶ ἰσχὺν, σκάνδαλον, εἰς δὲ τὸν κατὰ κόσμον σοφὸν Ἕλληνα, μωρία, οὕτω καὶ ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος οὗτος θέλει εἰσθαι πάλιν λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου.

Πᾶς ὅστις δὴποτε ἔχει οἰκοδομήσει ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ οἰτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς χρυσοῦ, ἀργύρου, πολυτίμων λίθων ἀληθείας, καὶ συνεπῆ πρὸς ταύτην χαρακτῆρα, θέλει εὖρει ἑαυτὸν ἐν δεινῇ ἀμνηχανίᾳ διαρκοῦντος τῷ καιρῷ τῆς ὁργῆς (τοῦ «πυρὸς»), διότι πάντα τὰ ξύλα ὁ χόρτος καὶ ἡ καλάμη τῆς τε διδασκαλίας καὶ πράξεως θέλουσι καταναλωθῇ. Οἱ θεόντως οἰκοδομήσαντες, καὶ οἵτινες κέκτηνται συνεπῶς τὸν ἐπιδοκιμασμένον χαρακτῆρα, παρίστανται διὰ τοῦ σχήματος Θ ἐνῷ τὸ τ ἐκπροσωπεῖ τὸ «μέγα πλῆθος», τῶν ἐκ τοῦ Πνεύματος ἀποκεκυημένων, ἀλλ' οἵτινες ἀποδομήσαν μὲ ξύλα, χόρτον καὶ καλάμην, — οἵτινες τυγχάνουσι μὲν σίτος πλὴν οὐχὶ τελείος ὠριμασμένος ἐν τῷ καιρῷ τῆς συλλογῆς τῶν ἀπαρχῶν (Θ). Οὗτοι (τ) χάνουσι τὸ βραβεῖον τοῦ θρόνου καὶ τῆς θείας φύσεως, ἀλλὰ θὰ ἀφικθῶσιν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν τῶν πνευματικῶν ὄντων γέννησιν, εἰς τάξιν ὑποδεεστέραν ἐκείνης ἣτις εἶναι μέτοχος τῆς θείας φύσεως. Καίτοι δὲ οὗτοι εἰσιν ἀληθῶς ἀφιερωμένοι, οὗτοι νικῶνται ὑπὸ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἀστοχοῦσι νὰ προσφέρωσι τὴν ζωὴν οὐτῶν εἰς θυσίαν.

Καὶ ἐν τῷ θερισμῷ ἀκόμη, ἐνῷ τὰ ζῶντα μέλη τῆς Νύμφης ἀποχωρίζονται ἀπὸ τῶν λοιπῶν διὰ τῆς ἀληθείας, καὶ ὡς τῶν λοιπῶν, καὶ τῆς τάξεως τ συμπεριλαμβανομένης, θὰ εἶναι ἀμβλέα τὴν ἀκοήν· οὗτοι θὰ εἶναι βραδεῖς εἰς τὸ πιστεύειν, καὶ βραδεῖς εἰς τὸ πράττειν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ τοῦ χωρισμοῦ. Μεγάλως δὲ θὰ καταπιηθῶσιν, ἀναμφιβόλως, ὅταν κατόπιν κατανοήσωσιν ὅτι ἡ Νύμφη συνεπληρώθη καὶ ἠνώθη μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι αὐτοὶ, ὄντες τόσον ἀδιάφοροι καὶ περιφρόντιδες, ἀπώλεσαν τὸ μέγα ἐκείνον βραβεῖον. Ἄλλ' ἡ ὡραιότης τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν θὰ ἀρχίσωσι τότε νὰ διακρίνωσιν ὡς σχεδίου ἀγάπης, διὰ αὐτοὺς καὶ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος σύμπαντα, θέλει ἐντελῶς

καταρικήσει τὴν λύπην των, καὶ θὰ ἀλλαλάξωσιν « Ἀλληλούϊα »! διότι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ. Ἄς χαίρωμεν καὶ ᾄς ἀγαλλώμεθα, καὶ ᾄς δώσωμεν τὴν δόξαν εἰς Αὐτόν, διότι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ Ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτὴν (Ἀποκλ. ιθ'. 6, 7). Σημειώσατε, ὡσαύτως, τὴν πλουσιοπάροχον πρόνοιαν τοῦ Κυρίου: ἡ ἀγγελία ἀποστέλλεται καὶ πρὸς αὐτοὺς—Καίτοι δὲν εἶσθε ἡ Νύμφη τοῦ Ἀρνίου, δύνασθε νὰ εἰσθε παρόντες εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου—« Μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου κεκλημένοι » (ἐδφ. 9). Οἱ τοιοῦτοι ἀφικνοῦνται ἐν καιρῷ τῷ δεόντι, καὶ διὰ τῶν παιδείων τοῦ Κυρίου, εἰς πλήρη πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὸ σχέδιον Αὐτοῦ ἁρμονίαν, καὶ θέλουσι πλύνει τὰ ἱμάτια αὐτῶν, ὅπως τελικῶς φθάσωσιν εἰς θέσιν πλησιον τῆς Νύμφης—Ψ, ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου Λ.—Ἀποκλ. ζ'. 14, 15.

Ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν κόσμον θὰ λάβῃ χώραν ἀφοῦ ἡ Βαβυλὼν ἀρχίσῃ νὰ πίπτῃ καὶ διαμελίζεται. Ἡ θλίψις αὕτη θὰ εἶναι ἀνατρεπτικὴ πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ κυβερνήσεως, παρασκευάζουσα τὸν κόσμον διὰ τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν τῆς θλίψεως, ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα (ε), ὅστις ἀπερρίφθη ἕωσού εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν, θέλει ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελίου, ἥ ὁ πνευματικὸς Ἰσραὴλ, θέλει συμπληρωθῇ καὶ δοξασθῇ. Κατὰ τὸν αἰῶνα τῆς Χιλιετηρίδος ὁ Ἰσραὴλ θέθει εἰσθαι τὸ πρῶτον ἔθνος τῆς γῆς, ἐπὶ κεφαλῆς πάντων τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιγείου ἐπιπέδου Ν, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἐλκίσονται βαθμυδὸν ἐν ἐνότητι καὶ ἁρμονίᾳ πάντες οἱ εἰπειθεῖς

Ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν εἰς τὴν τελείαν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὡς καὶ ἡ τοῦ κόσμου ἐν γένει, θὰ εἶναι βαθμιαῖόν τι ἔργον, ὅπερ θὰ ἀπαιτήσῃ ὅλον τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα διὰ τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀποπεράτωσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χιλιετοῦς ἐκείνης βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ἀδαμίου θανάτου θέλουσι βαθμυδὸν καταποθῇ ἢ ἐξοντωθῇ. Αἱ ποικίλαι αὐτοῦ βαθμίδες, ἀσθένειαι, πόνοι καὶ ἄδυναμιαί, ὡς ἐπίσης ὁ τάφος—θέλουσι προσφέρει ὑποτα-

γὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Μεγάλου Αντρωτοῦ καὶ Ἀποκαταστάτου, μέχρις οὗ, εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, ἡ μεγάλη πυραμὶς τοῦ ἡμετέρου σχεδιαγράμματος ἀποπερατωθῇ. Ὁ Χριστὸς (Χ) θέλει εἰσθαι ἡ κεφαλὴ πάντων—τοῦ μεγάλου πλήθους (ἢ τῆς μεγάλης ὁμάδος), τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων,—μετὰ τὸν Πατέρα· δευτέρα κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ ἀξίωμα θέλει εἰσθαι ἡ μεγάλη ὁμάς, τὰ πνευματικὰ ὄντα, (Ψ)· ἀκολουθῶς οἱ ἄγγελοι, ἔπειτα ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα (Π), διαλαμβάνων πάντας τοὺς ἀληθῶς Ἰσραηλίτας, ἐπὶ κεφαλῆς πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς· ἀκολουθῶς ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων (Φ), ἀποκατασταθεὶς εἰς τελειότητα ὑποστάσεως καθ' ὁμοίωσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τοῦ Ἀδὰμ, πρὶν οὗτος ἁμαρτήσῃ. Ἡ ἀποκατάστασις αὕτη θέλει βαθμιαίως ἐπιτελεσθῇ κατὰ τὸν αἰῶνα τῆς Χιλιετηρίδος—«τοὺς καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως». (Πράξ. γ'. 21). Πολλοὶ ἐν τούτοις, θέλουσιν ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ λαοῦ· πρῶτον, πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες, ὑπὸ πλήρης φῶς καὶ εὐκαιρίαν, θὰ ἀρνηθῶσιν ἐπὶ ἑκατοντάδα ἔτων νὰ προοδεύσωσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τελειότητα (Ἡσα. ξε'. 20)· καὶ δεύτερον, ἐκεῖνοι οἵτινες, προχωρήσαντες εἰς τὴν τελειότητα, κατὰ τὴν τελικὴν δοκιμασίαν εἰς τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, θὰ ἀποδειχθῶσιν ἀνευλικρινεῖς, ἐλλειπεῖς πιστότητος. (Ἀποκλ. κ'. 9). Οἱ τοιοῦτοι θὰ ἀποθάνωσι τὸν δεύτερον θάνατον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀπεκδοχὴ ἀναστάσεως ἢ ἀποκαταστάσεως. Ἐν καὶ μόνον λύτρον ἐδόθη ἅπαξ διὰ παντός. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀποθνήσκει πλέον.

Ὅποταν ἀτενίζωμεν εἰς τὸ μέγα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν σχέδιον διὰ τὴν ἐξύψωσιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν δι' αὐτῆς εὐλογίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὅλων τῶν γενῶν τῆς γῆς δι' ἀποκαταστάσεως πάντων, τοῦτο φέρει εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίας». Αὕτη θὰ εἶναι ἡ συμπλήρωσις τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ—«ἡ ἀνακεφαλαίωσις τῶν πάντων ἐν τῷ Χριστῷ». Τίς θέλει εἰπεῖ τότε διὰ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἀπέτυχε; Τίς θέλει εἰπεῖ τότε διὰ τὸ Θεὸς δὲν ἐδέσποσεν τοῦ κακοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ δὲν μετέτρεψε τὸν

θυμὸν τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν δαιμόνων διὰ τὴν δόξαν Αὐτοῦ ;

Τὸ σχῆμα τῆς πυραμίδος οὐχὶ μόνον ἐξυπηρετεῖ ὁρθῶς τὸν σκοπὸν τῆς εἰκονικῆς παραστάσεως τῶν τελείων ὑπάρξεων, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξεικοτίσεως ταύτης, ὡς ἀντιπροσωπεῦον τὴν ἐνότητα τῆς ὅλης δημιουργίας, ὡς αὕτη θέλει εἶσθαι ἐνιαῖα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ὅποτε ἡ ἁρμονία καὶ τελειότης τῶν πάντων θέλει ἐπιτευχθῇ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Χριστοῦ, τῆς Κεφαλῆς, οὐχὶ μόνον τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι τὸ σῶμα Αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπίσης πάντων τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς — Ἐφεσ. α'. 10.

Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἦν ἡ «ἀρχή», ἡ «κεφαλή», «ὁ κορυφαῖος λίθος» ὁ ἀκρογωνιαίος (ἀνώτατος) λίθος τῆς μεγάλης ταύτης οἰκοδομῆς, ἥτις ἤδη ἔχει μόνον ἀρχίσει· συμφώνως δὲ πρὸς τὰς γραμμὰς καὶ γωνίας τοῦ κορυφαίου αὐτοῦ λίθου θέον νὰ οἰκοδομηθῇ πᾶς ὑποκείμενος λίθος. Δὲν σημαίνει ὅπως εἶδη λίθων ἐνδέχεται νὰ ὑπάρξωσιν ἐν τῇ οἰκοδομῇ ταύτῃ, ἀδιάφορον δ' ἐπίσης πόσαι διαφέρουσαι φύσεις δύνανται νὰ εὐρίσκωνται μεταξὺ τῶν νύων τοῦ Θεοῦ, ἐπίγειοι καὶ ἐπουράνιοι, πᾶσαι αὗται ὅπως ὧσιν αἰωνίως εὐπρόσδεκτοι εἰς Αὐτόν, ἀνάγκη νὰ γείνωσι σύμμορφοι τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. Πάντες ὅσοι θὰ ἀποτελέσωσι μέρος τῆς οἰκοδομῆς ταύτης θέον νὰ μετέχωσι τοῦ πνεύματος τῆς εἰς τὸν Θεὸν ὑπακοῆς, καὶ τῆς πρὸς Αὐτὸν καὶ πάντα τὰ πλάσματα Αὐτοῦ ἀγάπης (τῆς τόσον θαυμάως ἐξεικονιζομένης ἐν τῷ Ἰησοῦ), ἥτις εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου. — Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν Σου ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας, διανοίας καὶ ἰσχύος, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

Ἐν τῇ ἐξελλίξει τῆς θείας βουλῆς (ὡς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὑποτυποῖ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν αὐτὴν τῶν πάντων, τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὸ μίαν ἀρχήν) ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἡ κεφαλὴ, ἐξελέγη πρῶτος· κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἡ Ἐκκλησία, ἥτις εἶναι τὸ σῶμα Αὐτοῦ. Οἱ ἄγγελοι καὶ λοιπαὶ πνευματικαὶ τάξεις θὰ ἔπωσιν κατὰ τὴν τάξιν· ἀκολουθῶς αἱ ἀρχαῖαι ἐξοχότητες ἐκ τε τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ κόσμου.

Ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων, ἡ κατάταξις θέλει προβαίνει ἕως οὐ πάντες οἱ θέλοντες ἀχθῶσιν ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ἐνότητι.

Μία ἰδιορρυθμία ὑφίσταται ἐνταῦθα ὅτι ὁ δοκιμασθεὶς οὗτος, ὁ ἀρχικὸς, ἀκρογωνιαίος λίθος, κατατίθεται πρῶτος, καὶ καλεῖται **θεμέλιος λίθος**. Οὕτως ἐξεικονίζεται τὸ γεγονός ὅτι ἡ βάσις πάσης πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος καὶ δικαιοσύνης τίθεται, οὐχὶ ἐπὶ γῆς, ἀλλ' ἐν οὐρανοῖς. Οἱ δὲ ὑπὸ ταύτην οἰκοδομούμενοι, καὶ μετὰ τῆς οὐρανίας αὐτῆς βάσεως ἠνωμένοι, συνέχονται πρὸς ταύτην διὰ οὐρανίων ἐλξεων καὶ νόμων. Καίτοι δὲ ἡ διάταξις αὕτη ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰς ἐπὶ γῆς οἰκοδομάς, πόσον προσφυὲς ἀφ' ἐτέρου τυγχάνει ὅτι ὁ λίθος, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὁποίου μέλλει ν' ἀποτελεσθῇ σύμπασα ἡ οἰκοδομὴ, ἔδει νὰ τεθῇ πρῶτος. Καὶ πόσον ἰδιότρονον ἐπίσης νὰ εὐρίσκωμεν ὅτι ὁ θεμέλιος ἡμῶν τίθεται ἄνω καὶ οὐχὶ κάτω, καὶ ὅτι ἡμεῖς, ὡς λίθοι ζῶντες, **συνοικοδομούμεθα ἐν Αὐτῷ κατὰ πάντα**. Οὕτω θέλει προαχθῇ τὸ ἔργον κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, ἕως οὗ πᾶν δημιουργημα ἐκ πάσης φύσεως, ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς θέλει αἰνεῖ καὶ λατρεύει τὸν Θεὸν συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς τελείας ὑπακοῆς. Τὸ σύμπαν τότε θέλει ἐκκαθαρισθῇ, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην «ἔσται ὅτι πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἐὰν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ» — ἐν τῷ θανάτῳ τῷ δευτέρῳ — **Πραξ. γ'. 22, 23.**

Η ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Τὸ αὐτὸ μάθημα ὅπερ εἶδομεν ἐκτιθέμενον ἐν τῷ Χάρτῃ ἢ τῷ σχεδιαγράμματι τῶν Αἰώνων διδάσκεται ἐπίσης ἐνταῦθα διὰ τοῦ θεοσδότου τούτου τύπου, τὰ διδάγματα τοῦ ὁποίου θὰ τεθῶσιν πληρέστερον ὑπὸ ἐξέτασιν ἀκολούθως. Παραθέτομεν ταύτην πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ χάρτου, ὅπως τὰ διάφορα ἐπίπεδα ἢ βαθμίδες αἱ φέρουσιν πρὸς τὰ «Ἁγία τῶν Ἀγίων» σημειωθῶσιν ἢ κατανοηθῶσι θεόντως, ὡς διδάσκουσαι τὰς αὐτὰς διαβαθμίσεις τὰς ἥδη λεπτομερῶς ἐξετασθείσας. Ἐξ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς αὐτῆς τῆς σκηνῆς κείται ὁ κόσμος σύμπας ἐν ἁμαρτίᾳ, ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῆς διαφθο-

ρᾶς, Π. Εἰσερχόμενοι διὰ τῆς «πύλης» εἰς τὴν «αὐλήν» γινόμεθα πιστοί, ἢ δεδικαιωμένοι, ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου Ν. Ὅσοι προβαίνωσιν εἰς τὴν ἀφιέρωσιν σπεύδουσι πρὸς τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς, καὶ εἰσερχόμενοι, (ἐπίπεδον Μ.) γίνονται ἱερεῖς. Οὗτοι ἐνισχύονται διὰ «τοῦ ἄρτου τῆς προθέσεως», φωτίζονται ὑπὸ τῆς «Λυχνίας», καὶ καθίστανται ἱκανοὶ νὰ προσφέρωσιν εὐάρεστον θυμίαμα εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ «Χρυσοῦ Θυσιαστηρίου». Τέλος, ἐν τῇ πρώτῃ ἀναστασίῃ, οὗτοι εἰσέρχονται εἰς τὴν τελείαν πνευματικὴν κατάστασιν ἢ εἰς τὰ «Ἅγια τῶν Ἀγίων». (ἐπίπεδον Α), καὶ ἐνοῦνται μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας, ἐπίπεδον Κ.

Τρόπων τὸ τοῦ Χριστοῦ
 Ἀναφαίνεται ἰδού·
 Ἐξεγέρθητ' οὐρανοί,
 Καὶ σὺ, ἅπαντα ἡ γῆ,
 Νὰ σαλπίσῃτ' ἡχηρώς,
 «Ἐρχεται ὁ Ἰσχυρός
 «Ὁ τρισέκδοξος Θεός,
 «Ἴνα θριαμβεντικῶς

«Βασιλεύσῃ ἐπὶ γῆς·
 «Ὅθεν μεθ' ὑποταγῆς
 «Δεχθῇτε Αὐτὸν λαοί
 «Ἴνα γίνητε υἱοί
 «Ὅτι ἔμπροσθεν Αὐτοῦ,
 «Τοῦ ἀπαίρως κραταιοῦ
 «Πάντες ζῶντες καὶ νεκροί
 «Θέλουσιν κλίνειν ταπεινοί.»